

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

220

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சுபகிருது — சித்திரை

APRIL - 1962

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणताक्षयां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பத்ரர்திபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஹரி.

220

சுபகிருது

— பத்ராதிபர்கள் —

1962

சித்திரை

ஸ்ரீகாஞ்சிப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

APRIL

अनवद्यह्यसूक्तीर्धृती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

உபநயன ஸம்ஸ்காரம்.

அந் தணர்களுக்கு நடைபெறும் ஸம்ஸ்காரங்களில் உபநயனமென்பது ஒன்று; மிக முக்கியமுமானது. ஸம்ஸ்காரமென்பதற்கு நன்றாகச் செய்வது என்று பொருள்.

ஒரு வஸ்துவை ஒரு காரியத்திற்கு யோக்யமாக்குதல் என்க. உபநயனமென்கிற ஸம்ஸ்காரமானது பாலர்களுக்கு வேதமோதுவதில் அதிகாரஸம்பத்தியை உண்டாக்குவதாதலால் இது ஸம்ஸ்காரமெனப்படுகிறது.

பூனூல் தரிப்பதுதான் உபநயன மென்பது— என்று ஸாமான்ய ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். உபநயனம் என்கிற சொல்லுக்குப் பதிலாக பூனூல் போடுவது என்னுஞ் சொல்லைப் பலர் உபயோகித்து வருகிறார்கள். ப்ரஹ்மோபதேஸம் என்றும் வழங்கிவருகிறார்கள், இஃது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதே. பூனூல் போடுவதென்பது உபநயன மென்கிற சொல்லுக்கு ஏற்ற பொருளல்ல. உப—ஸம்பத்தில் நயநம்—வைத்துக்கொள்ளுதல் என்பது இப்பதத்தின் பொருளாம். இச்சடங்கு நடைபெறும்போது ஆசாரியர் மாணவனைக் குறித்து “உவ! சுவா நெஷே—உப த்வா நேஷ்யே” என்று சொல்லுவர், இது முதலாக உன்னை நான் என்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொள்வேன் என்பதுதான் இந்த ஆசார்ய வாக்கியத்தின் பொருளாகும்.

ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷியானவர் उपनयनं विद्यार्थस्य श्रुतिस्संस्कारः— உபநயனம் வித்யார்த்த தஸ்ய ச்ருதிதஸ ஸம்ஸ்கார:” என்றார். அதாவது வேதாத்யயனம் செய்யவபேக்ஷிப்பவனுக்கு வேத விஹிதமான ஸம்ஸ்காரம் உபநயனம் என்றவாறு. இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், வேதாத்யயனம் செய்ய விருப்பமுள்ளவனுக்கு ஆசாரியரால் உபநயனம்

செய்யப்படவேணும்; இதனால் மாணவனுக்கு வேதாத்யயநாதிகாரம் விளையும் என்ற தாக ஏற்படுகிறது.

இப்படியானால் வேதாத்யயநம் செய்ய யோக்யதையற்ற ஊமையர் செவிடர் முதலிய வர்களுக்கு உபநயநம் தேவையில்லையா? என்று கேள்வி பிறக்கின்றது. தேவையில்லை யென்றே பல மஹர்ஷிகள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கின்றார்கள். சிலர் மட்டும் யஜ்ஞோபவீத தாரணம் செய்விக்க வேண்டுமென்கிறார்கள்.

ப்ராஹ்மணர், கூத்திரியர், வைஸ்யர் என்ற மூன்று வருணத்தவர்களும் த்விஜர்கள், த்விஜாதிகள், த்விஜன்மாக்கள் எனப்படுவதால் வேதாத்யயநம் செய்ய அதிகாரம் பெற்ற வர்கள். ஆனதுபற்றி இம்மூன்று வருணத்தவர்களுக்கும் உபநயந ஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. உபநயநம் ஸம்ஸ்காரகர்மமென்று சொல்லப்பட்ட போதே ப்ரதான கரும மன்றென்பது விளங்கும். வேதாத்யயநத்திற்கு யோக்யதாபாதகமாகவே உபநயநம் செய் விக்கப்படுவதால் இங்கு வேதாத்யயநமே ப்ரதான கருமமாகக் கொள்ளத் தகும்.

முற்காலத்தில் க்ரமமான வயது வாய்ந்த பாலர்களைக் குருவின் ஸன்னிதானத்திலே கொண்டுபோய் விட்டு விடுவார்கள். குருவானவர் அவனுக்கு உபநயந ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து ஸாங்கமான வேதத்தை அத்யயநம் செய்விப்பார். அத்யயனம் முடிகிற வரையில் ப்ராஹ்மசாரியான பாலன் வீட்டுக்குப் போவதில்லை; குருகுலத்திலேயே வாஸம் செய்வான். குரு சுச்ச்ருஷை செய்வது அவனுக்குப் பிரதானமான தருமம். பிசுஷ யெடுத்துக் கிடைத்த அன்னத்தைக் குருவின் அநுமதி கொண்டு புஜிப்பான். வேதாத்யயநம் பூர்த்தியடைந்த பின்பு குரு தக்ஷிணை ஸமர்ப்பித்துக் குருவின் ஆஜ்ஞை பெற்றுத் தன்னில்லத்துக்குத் திரும்புவான். அதன் பின்பு விவாஹம் நடைபெறும். தற்காலம் எப்படி?

உபநயநம் ஸம்ஸ்கார கருமமென்றும், வேதாத்யயநமே ப்ரதான கருமமென்றும் கீழே சொன்னதை மறுபடியும் நினைப்பூட்டுகிறோம். வேதாத்யயநம் செய்ய யோக்யதை பெறுவதற்காக உபநயநம் செய்யப்படுகிறது என்பதாகத் தேற்றிற்று. ப்ரதான கருமமான வேதாத்யயநம் இல்லையென்றால் உபநயநமும் தேவையில்லை யென்று சொல்லலாம். ஆனால் இதை இக்காலத்தவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வது சிரமம். “अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयित; तमध्यापयित— அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மண முபநயித; தம் அத்யாபயித” என்கிற வசனம் ஏகாந்தமாக இல்லை. யாவருமறிந்ததேயிது. ஏறக்குறைய நார்பதைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்வரையில் எட்டு வயதுள்ள குமாரனுக்கு உபநயநமும், எட்டு வயதுள்ள குமாரிக்கு விவாஹமும் வழுவாமல் நடைபெற்று வந்தது. சாரதா பில் என்று ஒன்று ஏற்பட்ட பிறகு குமாரிகளின் விவாஹம் வழுவறத் தொடங்கிற்று. அந்த சாஸனத்தின்படி பதினான்கு வயதுக்கு மேல் பெண்டிர்க்கு விவாஹம் செய்யத் தடையில்லாமலிருந்தும், அந்த சாஸனம் ஒரு வியாஜமாதிரிமாகி இருபது முப்பது வயது வரையிலுங்கூட விவாஹமாகாத பெண்களைப் பெரிய குடும்பங்களிலும் பார்த்து வருகிறோம். வரன் கிடைக்கவில்லை யென்று சிலரும், படிப்பு முடியட்டுமென்றிருக்கிறோமென்று பலரும் சொல்லிவரக் காண்கிறோம். வதா விவாஹ விஷயம் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; இப்போது நாம் உபநயநத்தைப் பற்றியே ப்ரஸ்தாவிக்க வந்தோம். சாரதா பில் போன்ற சட்டம் உபநயநத்திற்கு யாதொன்றும் ஏற்பட்டிருக்க வில்லை. ஆயினும் இருபது வயதுக்கு மேலும் உபநயநமாகாத யுவாக்களை வைதிக லௌகிக விபாக மின்றிக்கே பல குடும்பங்களில் பார்த்து வருகிறோம்.

முற்காலத்திலும் வேதாத்யயநம் செய்வதென்பதை ப்ராஹ்மண ஜாதியர்கள் யாவரும் நியமமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனினும், புருஷ ஸூக்தம் உபநிஷத்து

முதலிய உபயுக்த பாகங்களை யோதுவதை நியமமாகவே வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இக்காலத்தில் ஷத்ரிய வைச்யர்களை யோதுக்கி பிராமணர்களை மட்டும் தனியே யெடுத்துக் கொண்டாலும் வேதாத்யயநம் செய்கிற பிள்ளையோ உபயுக்தபாகங்களை மட்டும் ஒதுகிற பிள்ளையோ ஆயிரத்தில் ஒருவரிருவர் தேறுவது மரிதே. உபநயந கலியாணம் மட்டும் ஆடம்பரமாக ஆயிரக்கணக்கான பணச் செலவில் நடைபெறுகிறது. முந்நாறு வருடங்களுக்கு முன்னம் தோன்றிய விச்வகுணாதர்ஸமென்னும் நூலில் “उपनयनविवाहावुःसवैक-प्रधानौ— உபநயநவிவாஹௌ உத்ஸவைக ப்ரதாநௌ” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் யாது? உபநயநமும் விவாஹமும் இக்காலத்தில் அவற்றின் பிரதானமான உத்தேசத்தை கவனிக்காமல் ஏதோ ஆடம்பரமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றனவென்பதாம்.

இத்தகைய விஷயங்களைப் பற்றி இக்காலத்தில் நாம் பத்திரிகைகளில் எழுதுவது ஒரு வகையான பலனையும் தாராது என்பதை நாம் நன்கு அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் ஏதோ எழுதிவைக்கிறோம்.

ஆதி சங்கராசார்யரைப் பற்றிய ஓர் ஐதிஹ்யம்.

கல்கத்தா நகரத்திலுள்ள நமது நண்பர்களில் ஒருவர், பல வருஷங்களுக்கு முன் வெளி வந்த ஸம்ஸ்கிருதபாரதி என்னும் மாதாந்த பத்திரிகையின் ஒரு ஸஞ்சிகையில் நாராயண சாஸ்த்ரி யென்னும் ஒரு பண்டிதரால் எழுதப்பட்ட “காளிதாஸனது கடைசி ஐதிஹ்யம்” என்னும் ஓர் வியாஸத்தில் ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளைப் பற்றியதோர் ஐதிஹ்யம் காணப்படுகின்றதாம். அதை நமது கல்கத்தா நண்பர் ஸமீப காலத்தில் தாம் வாசிக்க நேர்ந்ததாகத் தெரிவித்து, அதில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட பகுதியைமட்டும் எடுத்தெழுதி இதன் உண்மையென்ன? என்று நம்மைக் கேட்டிருக்கிறார்.

அங்குக் குறித்த ஐதிஹ்யமாவது—ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தமது அத்தை வந்தாரந்தத்தைப் பரவச் செய்வதற்காக நாநா தேசங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்து வருமளவில் காஞ்சிமாநகர்க்கும் விஜயஞ்செய்து அங்குத் தமது வேதாந்த ஸுத்தரபாஷ்யத்தைப் பரவசநம் செய்து கொண்டு சிறிது காலம் தங்கியிருக்க, அக்காலத்தில் அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தமது பாஷ்யத்திலுள்ள விஷயங்களை யெடுத்துரைத்து இதுவே வேதவ்யாஸ பகவானது கருத்தாகுமென்று விவரித்துக் காட்டி அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தமது மதத்திற்கு உடன்பட்டு வருவதற்குரியவாறு ஆசார்யாள் முயன்றனர். ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோ ஆசார்யபாதரின் அத்தை மதப் பரவசந சாதூரியத்தினால் பராஜிதர்களாகியும் தமது தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பிடிவாதமாக விசிஷ்டாத்வைத மதத்தையே குயுக்திகளால் ஸாதிக்க முற்பட்டு நின்றனர். இது கண்டு ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி ‘நீங்கள் எவ்விதம் எமது மதத்தின் உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளுவிர்கள்? என்று கேட்க, அதற்கு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “இவ்வூரில் ஓர் ஊமையிருக்கிறான்; அவனை நீங்கள் பேசச் செய்வீர்களானால் உங்களுடைய ஸித்தாந்தம் சிறந்த தென்று நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டு உங்களுடைய மதத்தை ஏற்றுக்கொள்வோம்” என்று கூற, ‘ஆகில் அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று ஆசார்யபாதாள் சொல்ல, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தாங்கள் சொன்ன ஊமையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்த, ஆசார்யாள் ஸ்ரீகாமாஷி யம்மையின் ஸன்னிதானத்தில் ஒருசார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மற்றொருசார் அத்வைதிகளும் நிற்கும்படி கட்டளையிட, யாவரும் அப்படியே நிற்க, ஆசார்யாள் அவ்ஹூமையை அம்மையின் எதிரில் நிறுத்தி அவனைக் கடாஷித்து ‘அம்மையைத் தோத்திரஞ்செய்’ என்று கூற,

உடனே அவ்வுமை ஆசார்யாளின் அநுகரஹத்தினால் வாய்திறந்து காமாக்ஷியம்மையைத் துதிக்கலாயினன். அத் தோத்திரமே மூகபஞ்சஸதி என வழங்கப்படுகின்றது. பிறகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசார்யாளின் அபுதஸக்தியைக் கண்டு வியந்து அவருடைய ஸித்தாந்தத்தின் உண்மை தெளிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை விட்டு அத்வைதிகளாயினர்—

என்பதே அங்குக் குறித்த ஐதிஹ்யமாம். இதை நமக்குத் தெரிவிக்கின்ற கல்கத்தா நண்பர் இவ்வைதிஹ்யம் காஞ்சி ப்ராரந்தங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றதா? இது உண்மையாகக் கொள்ளப்படுகிற ஐதிஹ்யந்தானா? இதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்து உண்மையை எமக்குத் தெரிவிக்க வேணும்; பத்ரிகைகளிலும் எழுதவேணும் என்று கோரியிருக்கிறார். அவர்களுக்கு நாம் ஹிந்தியில் பதில் தெரிவித்திருக்கிறோம். இங்கும் சில எழுதுகிறோம்.

ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் யாத்திரையடைவில் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்திருக்கக் கூடுமென்பது ஸம்பாவிதமே. அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தம் மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முயன்றார் என்பதும் ஸம்பாவிதமே. மூகபஞ்சஸதி என்கிற கிரந்தமொன்று காஞ்சி காமாக்ஷியம்மையின் தோத்திரமாகத் தோன்றியிருப்பது அபலபிக்க முடியாதது. அதற்கு அவதாரிகையாகச் சொல்லப்படும் ஐதிஹ்யம் பொருத்தமாயிருக்குமென்று தோன்றவில்லை. ஏனெனில்; ஆசார்யாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சாஸ்த்ரீய விஷய நிருபணங்களினால் தமது மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாமல் ஏதோ—ஸாமார்த்திய விசேஷத்தைக்காட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டனர் என்பதாக இவ்வைதிஹ்யம் காட்டுகின்றது. இவ்வைதிஹ்யத்திற்கு ஓர் ருஜுவான ஆதாரமிருப்பதாக நமக்குத் தெரியவில்லை. இது உண்மையான ஐதிஹ்யமென்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷய சர்ச்சையில் பராஜிதர்களாக ஆய்விட்டார்களென்றும், ஆனாலும் பராஜயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் குயுத்திகளால் தங்களுடைய மதத்தையே ஸாதிக்க முற்பட்டார்களென்றும் ஐதிஹ்யம் கூறுகின்றது. தங்கள் பராஜயத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்களென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அத்வைதமதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் முன்வரவில்லையென்று ஐதிஹ்யம் காட்டிவிட்டது. * मतिदौर्वल्यात् न मतदौर्वल्यम्— மதிதௌர்பல்யாத் ந மததௌர்பல்யம் * என்றொரு நியாயமுண்டு. வாதத்தில் மேல்கோடி சொல்லத்தோன்றாமல் சிலருடைய புத்தி சளைத்துப் போய்விட்ட மாத்திரத்தினால் மதம் துர்பலமென்று தேறிவிடாது என்பது இந்த நியாயத்தின் பொருள். இந்த ரீதியில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தங்கள் மதத்தை விட்டுவிட இசையவில்லை யென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. மதத்திலுள்ள அபிநிவேசத்தாலோ ஆக்ரஹத்தாலோ வேறு எந்தக் காரணத்தாலோ தங்கள் மதப்பற்றை விடமாட்டாதிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஆசார்யாள் ஊமையைப் பேசவித்த மாத்திரத்தால் தம் மதத்தை விட்டிட்டு அத்வைத மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்களென்று கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும். யோக சக்திவிசேஷாதிகளினால் அவரவர்கள் செயற்கரியன செய்வது எங்குமுண்டு. அதற்காக அவர்களின் மதத்தில் சேர்ந்து விடுவதென்பது கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஒருவிதமான சக்தி விசேஷத்திற்கும் மதத்தினுண்மைக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? மஹா மஹிமை பெற்ற ப்ருஹஸ்பதியின் லோகாயத மதத்தையாவது கபிலமஹர்ஷியின் மதத்தையாவது நாம் மதிக்கின்றோமோ?

தானே யாகவேணும். சேதந லாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு ஆகையாலே பேறு பெற்றவன் தானே ஆனந்திக்கப் பார்ப்பதென்று. ஆனால் நாம் சேதநராகையாலே சைதன்யப்ரயுக்தமாக நேரக்கூடிய ஆனந்தம் எங்ஙனே தவிர்க்க முடியும்? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம்முடைய கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான் ஆனந்திக்க, அதுகண்டு நாம் ஆனந்திக்கக் குறையில்லை. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸாக்ஷாதாக நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு ஹேதுவாகக் கூடா தென்பதே விஷயம்.

107. (30) [வங்கக் கடல் கடைந்த]ச் சூதிஸாகரமும் த்ராவிட வேதஸாகரமும் கிற கடல் களைக் கடைந்தவர் ஆசாரியர். இங்கே * மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் கவையமிழ்தம், கறைப் பாம்பணைப்பள்ளி யானன்பரீட்டங் களித்தருந்த நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே * என்ற பிள்ளைப்பெருமாள் பாசுரமுணரத் தக்கது. [மாதவனை] மஹா தபஸ்வி யென்றபடி. [கேசவனை] குதிரை வடிவங் கொண்டு வந்த கேசியென்னு மஸுரனொருவனைக் கொண்டு கண்ணன் கேசவனாயினன். இந்திரியங்களாகிற பல குதிரைகளை நிரஸித்து ஆசாரியர் இத் திருநாமம் பெறுவர். ஜிதேந்திரியரென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்யரைப் பணிந்தவர்கள் யாரென்னில்; [திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்] ஆசார்ய ஸந்நிதானத்திலிருந்து க்ரஹிக் கப்பட்ட தாபஹரங்களான அர்த்தங்களினால் ஸௌம்யமான திருமுகமண்டலத்தை யுடைய வர்களாய் ஆத்ம குணங்களாகிற பூஷணங்களாலே பூஷிதராகப் பெற்றவர்கள். கோபிகள் கண்ணனிடத்திலே பேறு பெற்றாற்போலே சிஷ்யர்கள் ஆசார்ய ஸந்நிதியிலே பேறு பெற்றார் களென்க.

இனி ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் சில ஸ்ரீஸூக்தியநுபவம்-

108. மணவாள மாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் சில ஆழ்வார்களுக்கு ஒரே பாசரம், சில ஆழ்வார்களுக்கு இரண்டு பாசரம்..... என்றிப்படி வாசிவைத்துப் பாசரம் பாடியுள்ளார். திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார் இவர்களுக்கு ஒவ்வொரு பாசரம். முதலாழ்வார்கள், திரு மங்கை மன்னன், நம்மாழ்வார் மதுரகவிகள் இவர்களுக்கு இரண்டிரண்டு பாசரம், ஆண்டாள் எம்பெருமானார் இவர்களுக்கு மும்முன்று பாசரம். பெரியாழ்வார்க்கு ஐந்து பாசரங்கள், ஆக இவ்வண்ணமருளிச் செய்துவந்தவர் பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கு ஸ்ரீவசந பூஷணத்தை மட்டுமுத்தேசித்து ஏழு பாசரங்களருளிச் செய்தார். இதனால் மணவாள மாமுனிகள் மிகச்சிறந்த சாஸ்த்ரமென்று திருவுள்ளம் பற்றியது ஸ்ரீவசநபூஷண மொன்றே யென்று தேறுடி.

109. அந்த திவ்ய சாஸ்த்ரத்தின் பெருமை ஏழு பாசரங்களினால் விளக்கப்பட் டாலும் அவற்றுள் ஒரு பாசரம் லோகோத்தரமாக அமைந்துள்ளது. அதாவது,

“ஆர்வசன பூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லா மறிவார்
ஆரது சொல் நேரிலனுட்டிப்பார்--ஒரொருவர்
உண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே, எல்லார்க்கு
மண்டாததன்றோவது” என்பதாம்.

இதில், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் கம்பீரமான பொருள்களை யெல்லாம் அறிய வல்லாரில்லை யென்று முதலடியில் அருளிச்செய்தார்: “விஸதவாக் சிகாமணியான ஸ்வாமியின் திவ்யமான வியாக்ஷியானம் திருவவதரித்தி நக்க அது கொண்டு ஆழ்பொருள்களையறிய என்னகுறை?” என்று சிலர் விஜ்ஞாபிக்க, உடனே “ஆர் அது சொன்னேரி லனுட்டிப்பார்” என்றார்;

ஒருவாறு பொருள் தெரிந்து கொள்ளலாமானாலும் அந்த ஸ்ரீவசந பூஷணசாஸ்த்ரமிட்ட கட்டளையிலே அநுஷ்டிக்கவல்லார் ஒருவருமில்லையே! என்றாராயிற்று.

110. ஒருவராலும் அநுஷ்டிக்க முடியாத விஷயம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் என்னவுள்ள தென்று பலரும் கேட்கக் கூடும். சிலவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றோமிங்கு. “ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்” என்று அந்த திவ்ய சாஸ்திரத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் அருளிச் செய்யப்படுவதால் இதுதான் அநுஷ்டிக்க முடியாத விஷயமென்று சிலர் நினைப்பார்கள், சொல்லுவார்கள். இதுவன்று முக்கியமானது. “குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல்” என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையுள்ளது; அதாவது, (365)

“குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் கிருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்மிருதி யும் நடக்கவேணும்” என்பது.

அபராதப் பட்டவர்களுக்கு அபராதத்திற்குத் தக்கபடி தம்மாலியன்றவளவு தண்டனை செய்ய வேண்டியதுதான் தக்கது என்று நம்மைப்போன்ற அவிவேகிகளின் நினைவு. மஹா விவேகிகளோவென்னில், அப்படி நினையார்கள். அந்தக் குற்றவாளர்களிடத்திலே க்ருமை, க்ருபை முதலானவற்றையே காட்டுவார்கள். பொறுமை காட்டவேணும், க்ருபைபண்ண வேணும். சிரிக்க வேணும், உகக்கவேணும், நன்றிபாராட்ட வேணும் என்று ஐந்து விஷயங் கள் இங்குச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ரீவசந பூஷணத்திற்கு ஐந்நாயசார்யருடைய வியாக்கி யானமொன்று இருந்தாலும் அதனால் ஓரிடத்திலும் ஒரு த்ருப்தியுமுண்டாவதில்லை. அக் குறைதீரவே அற்புதமான வியாக்கியானம் விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனி கள் இட்டருளினது. அந்த வியாக்கியானத்தை யடியொற்றி விவரணம் காட்டப்படுகிற திங்கு.

111. குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் பொறுமை காட்டவேணும். அதாவது எதிரிகள் செய்யும் தூஷண முதலான குற்றத்திற்காகச் சிலர் உடனே பதில் தண்டனை செய்யக் கூடும்; அது செய்ய சக்தியற்றவர்கள் இந்த மஹாபாபி இப்படி அபராதப் பட்டானே! என்று நெஞ்சு புண்பட்டிருக்கக் கூடும். இவ்விரண்டு படியுமன்றிக்கே அவர்கள் பட்ட அபராதத்தை ஸஹித்திருக்க வேணும். ப்ரதிக்ரியை பண்ண நினையாமலும் நெஞ்சு கன்றாமலு மிருக்கவேணுமென்கை.

112. குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் க்ருபை காட்டவேணும். அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன படி ஸாத்விகரானவிவர் ஸஹித்துக் கொண்டிருந்தாலும் ‘அரசன் அன்று கொல்லும், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்கிறபடியே தெய்வம் தண்டித்தே தீருமன்றே; அதில் ஸந்தேஹமில்லையே. நாஸ்திகர்களுக்கு இதில் விப்ரதிபத்தியிருந்தாலும் ஆஸ்திகர்கள் இதைத் திண்ணமாக எண்ணியிருப்பார்களே. அதனால் ‘ஐயோ நாம் பொறுத்திருந்தாலும், பொறுத்திருக்கமாட்டாத தெய்வம் இவன் தலையில் இடிவிழுந்தாற் போலே அனர்த்தங்கள் விளையும்படி செய்யுமே; இதற்கு என்ன பண்ணுவோம்!’ என்று இரக்கங் கொண்டிருக்க வேணுமென்கை. இங்கே மணவாள மாமுனி அவரின் ஸ்ரீஸூக்தி;— “நாம் பொறுத்திருந்தோ மாகிலும் எம்பெருமான் உசித தண்டம் பண்ணவன்றோபுகிறான், ஐயோ! இனி இதுக்கு என் செய்வோம்! என்கிற பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம்” என்பதாம்.

113. குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் சிரிப்பு காட்டவேணும். இது வெகு ஆச்சரியமான ஸ்ரீஸூக்தி. எதற்காகச் சிரிக்கவேணும்? என்ன வென்று சிரிக்கவேணும்? என்று கேட்டால், குற்றங்களே வடிவெடுத்த இப்படுபாவி வெட்கமில்லாமல் பிறரை தூஷிக்கப் புறப்படுகிறானேயென்று சிரிக்கவேணுமென்பர் சிலர்; ஐந்நாயசார்யரும் தமது வியாக்கியா

னத்தில் இங்கு ஏதோ எழுதி வைத்திருக்கிறார். இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் அப்புத
மான திவ்யஸூக்தி காணீர் : —

“அத்ருஷ்ட விரோதமாக இவர்களால் செய்யலாவதொன்றில்லையே : பாருஷ்யாதி
முகத்தாலே வூராதிரூபாபிஷ்ட விரோதங்களிதே இவர்களால் செய்யலாவது :
அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமும் இவற்றிலே சபலராய் இவற்றி
னுடைய ஹாநியைப் பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோ மென்றிருந்தார்களன்றோ :
இவர்களின் அறிவிவித்தன மிருந்தபடி என் ! என்று பண்ணும் ஹாஸம்.” என்று

இந்த ஸூஸூக்தியின் மாதூர்பத்தையும் காமபீர்யத்தையும் யாரே காணவல்லார் ? மூல
வக்தாவான பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திருவுள்ளக் கருத்தை அப்படியே அந்நூல்
அநதிரித்தமாகவன்றோ காட்டியுள்ளார். இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

114. தூஷிப்பவர்கள் என்ன கருத்தினாலே தூஷிக்கிறார்களென்று பார்க்கவேணும்.
எந்த வ்யக்தியை தூஷிக்கிறார்களோ அந்த வியக்திக்குச் சில நஷ்டங்களை யுண்டுபண்ண
வேணுமென்கிற எண்ணங்கொண்டே தூஷிக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உலகில்
நஷ்டம் இருவகைப்படும், (1) அத்ருஷ்டத்தில் நஷ்டம். (2) த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டம். ஆமுஷ்
மிக புருஷார்த்தத்தில் கெடுதி விளைவது அத்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமெனப்படும். ஐஹிக
புருஷார்த்தத்தில் கெடுதி விளைவது த்ருஷ்டத்தில் நஷ்ட மெனப்படும். அதாவது, யாரே
னுஞ் சிலர் நம்மிடத்தில் கௌரவம் வைத்திருந்தால் அது மாறும்படியாகச் செய்வதும்,
யாரேனும் நமக்கு ஸன்மானங்கள் செய்வதாயிருந்தால் (அல்லது) செய்துகொண்டிருந்தால்
அதைத் தவிர்ப்பதுமன்றோ த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டமாவது. ஆக இப்படிப்பட்ட நஷ்டங்களில்
இந்த தூஷகர்களின் தூஷணங்களினால் அத்ருஷ்டத்தில் நஷ்டம் சிறிதுமுண்டாகாதென்பது
திண்ணம். ஆனால் த்ருஷ்டத்தில் நஷ்டம் உண்டாபண்ண முடியுமென்று வைத்துக்கொள்
வோம். அதாவது, பலர் திரண்டிருக்கு மிடங்களில் நிஷ்காரணமாகவோ ஸகாரணமாகவோ
பருஷோக்திகளை வாரியிறைத்து தூஷிப்பதனால் தூஷிக்கப்பட்ட வ்யக்தி விசேஷத்தினிடத்
தில் உலகர் வைத்திருக்கிற மதிப்பு குறையக் கூடும். அவர்கள் செய்ய நினைத்திருக்கிற
(அல்லது) செய்து கொண்டுவருகிற ஸன்மானங்களும் தொலையக்கூடும். ஆக இப்படிப்பட்ட
த்ருஷ்ட நஷ்டங்கள் உண்டாகக் கூடுமென்று வைத்துக்கொள்வோம். இது தவிர வேறு
விதமான நஷ்டம் ப்ராக்ருதர்களின் தூஷணங்களினால் உண்டுபண்ண முடியாதென்பது
திண்ணம். இப்படியாக இவர்களுண்டாக்கும் நஷ்டத்தினால் நாம் கஷ்டப்படுவோமென்
றல்லவா இந்த தூஷகர்களின் நினைவு ; அந்தோ ! இவர்கள் நம்மையும் தங்களைப்போல
நினைத்துவிட்டார்களே ! ப்ராக்ருதர்களால் வரும் மதிப்பும் ஸத்காரமும் நமக்கு த்ருணப்ராய
மென்பதை இந்த அவிவேகிகள் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே, ப்ராக்ருதர்களின் இகழ்வும்
வெறுப்பும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதையே நாம் மிகுந்த ச்ரேயஸ்ஸாகக் கொண்டிருக்கி
றோமென்பதை இந்த அறிவிலிகள் அறிந்துகொள்ள வில்லையே ! * உண்டியே உடையே
உகந்தோடுமும் மண்டலத்தொடுங் கூடுவதில்லையான் * என்கிற நம்முடைய வறுதி திட
மாவதற்கே இவர்களுடைய தூஷணங்கள் ஹேதுவாவதை இந்த ஜடங்கள் தெரிந்து
கொள்ளவில்லையே ! என்று சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிக்க வேணும்—என்பதே மாமுனிகளின்
திவ்யஸூக்தி தாத்பர்யம். உண்மையில், நிந்திப்பவர்கள் விஷயத்திலே இப்படிச் சிரித்
திருப்பதொன்றுதான் முக்கியமானது. ஆகவேதான் பொறை முதலிய ஐந்தில் இது இடை
யில் வைக்கப்பட்டது.

115. குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் உகப்பு நடக்கவேணும். (அதாவது) தூஷிக்கு
மவர்கள் பண்ணும் பரிபவம் சரீரத்தைச் சேருமேயொழிய ஆத்மாவைச் சேராது. ஸர்வ
ப்ரகாரத்தாலும் உஜ்ஜீவித்து வாழ்ந்து போந்த ஆத்மா இவர்கள் பண்ணும் பரிபவத்திற்கு

இலக்காகக் கூடியதன்றே: பாமும் சரீரந்தானே இவர்கள் பண்ணும் பரிபவத்திற்கு இலக் காமது. அந்த சரீரத்தை தத்வஜ்ஞானிகள் தங்களுக்கு சத்ருவாகவன்றோ நினைத்திருப் பர்கள். இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலேயே இரண்டாம் பிரகரணத்தின் முடிவு சூர்ணையிலே “இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்ய பான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் வினை நிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ரு வவக்கண்டாற்போலே” என்றருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கையாலே தன்னுடைய சரீரம் தனக்கு சத்ருவென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உலகில் தன்னுடைய சத்ருவுக்கு ஒருவன் பரிபவத்தை யுண்டுபண்ணினால் உகப்பு உண்டாகுமன்றோ; அதுபோலவே ஸ்வசத்ருவான ஸ்வசரீரத்தை நிரந்தை முதலியவற்றால் பரிபவப் படுத்துமவர்கள் திறத்திலே உகப்பு உண் டாகவேணுமென்கை. மேலும், தூஷிக்குமவர்கள் தங்களுடைய தூஷணங்களாலே த்ருஷ்டத்தில் சில நஷ்டங்களைத்தான் உண்டு பண்ண முடியுமென்று கீழே விவரிக்கப்பட்டது. அப்படி நஷ்டம் செய்யப் பெறுகிற லௌகிகப் பொருள்களை தத்வஜ்ஞானிகள் தமக்கு மிகவும் பிரதிகூலங்களாக நினைத்திருக்கையாலே அப்படிப்பட்ட பிரதிகூலங்களைப்போக்கு மவர்கள் விஷயத்திலேயே உகப்பு காட்டவேண்டியது அவசியமேயன்றோ.

116. குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் உபகார ஸ்மிருதி நடக்கவேண்டும். பகவத் பாகவத ஸன்னிதானங்களில் நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன? *அமர்யாத: ஷூத்ரம் சலமதி ரஸூயா ப்ரஸவபூ: * இத்தியாதிப்படியே நம்முடைய தோஷங்களை யநுஸந்திப்பதுதான் செய்யவேண்டிய காரியம். இதை நாம் மறந்திருக்கும் ஸமயங்களிலே நம்முடைய தோஷங்களை [ஸ்வகீய பருஷோக்தி முகத்தாலே] உணர்த்துநிறுவர்களை நமக்கு உபகாரி களாகவன்றோ நாம் நினைக்க வேண்டும். இப்படி தோஷங்களை யுணர்த்துவது ஏகாந்தமாக வல்லாமல் மிகப்பெரிய கோஷ்டிகளிலே பலரறிய வுணர்த்துவது ஸாமான்யமான உபகாரமா? மஹோபகார மல்லவா? அன்னவர்களிடத்திலே நன்றி பாராட்ட வேண்டுவது நமது கடமையன்றோ.

117. ஆக இங்ஙனே விவரிப்பதற்கு உரிய ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணையினால் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ள விஷயம் ஒருவராலும் அனுட்டிக்க முடியாததென்பதில் ஐயமில்லை. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பெர்றை முதலிய ஐந்து விதமான சித்தவ்ருத்திகள் உண்டாகவேணு மென்றன்றோ அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஐந்தில் ஒன்றுவது உண்டாகக்கூடியதா வென்று பார்ப்போமாயின் ஒன்று கூட வுண்டாகமாட்டாதென்று திடமாகச் சொல்லலாம். இந்த வெரு சூர்ணையை நாம் பல்காலும் மனனம் செய்யவேண்டும். இதில் சொல்லியபடி நமக்கு விலக்ஷணமான சித்த வ்ருத்தி விளையவேணுமென்று மனப்பூர்வமாக ஆசாரியர் திருவடிகளில் பிரார்த்திக்கவேண்டும். இந்த சூர்ணையிலிருந்து ஸாரமாக நம்முள்ளத்தில் உறைந்திருக்க வேண்டிய விஷயங்களை நம்முடைய வார்த்தையாகவெழுதுகிறோம் கீழ்.

118. நம்மைப் பற்றிப் பிறர் குற்றமாகவோ குறைவாகவோ எது கூறினாலும் சித்தத் தில் சிறிதும் விகாரமின்றியே உல்லாஸமாக விருக்கப் பழகவேண்டும். உண்மையில் நம் மிடத்தில் குணங்கள் மெலிந்து தோஷங்களை மலிந்துகிடக்குமாதலால் அப்படிப்பட்ட தோஷங்களை நேரிலோ மறைவிலோ எடுத்துரைப்பாருளரேல் அவர்களை நாம் நமக்கு மஹோபகாரம் செய்தவர்களாகவே நினைக்கவேண்டும்.

119. *घुणक्षयनिपिकमा— குணக்ஷய நிபித்ரமாத்* என்று வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த முறையில் நம்மிடத்தில் ஸ்வல்ப குணங்களுமிருக்கலாம். அதைப் பிறர் பாராட்டிப் புகழவேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவது தகுதியன்று. குற்றத்தைக் குற்றமாகவும் நற்றத்தை நற்றமாகவும் கொள்வதைவிட குற்றத்தையும் நற்றமாகக் கொள்வதே நல மென்று பெரியார் கூறுவதால் இத்தகைய நலம் வாய்ந்த சில மஹான்கள் தம்முடைய

ஆசார்யர் முதலிலேயே பரிபூர்ணகடாசூழ் செய்தருளினால் அதை வால் சிஷ்யர்கள் தாங்களில்லார்கள். *புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடு பென்கிற புள்ளம் பூதங்குடிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே ஆலவாயுடையானென்னும் தமிழனுக்கு பட்டர் உரைத்தருளின அர்த்த விசேஷத்தின்படி சிஷ்யர்கள் தாங்கள் கிரஹிக்கக்கூடியவளவில் அர்த்தங்களைச் சிறுசச் சிறுக உபதேசிப்பதுதான் செங்கண்சிறுச்சிறிதே விழிக்கை. இனி அங்கணிரண்டுங்கொண்டு விழிக்கையாவது—[இது விஸேஷித்துக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய சீரிய பொருள்] ஸஹஸ்ரேணாவி தநீவியிலும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலுமுள்ளதொரு ச்லோகரத்னம் கேண்மின்; *வாகு பெயவ மஹரோஜ-புஷ்டா தாவதா வர்வி மஹத யக். ந தந் திவர விரஷா விஷஹஸெ ணாவி கஷேதிக் = ஏகையவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபிலபேத யத், நதத் திஸ்ரு பிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணாபி கஸ்யசித்* என்பது. ஆசாரியனுடைய ஒரு திருக்கண்ணி னாலோ இருதிருக்கண்களாலோ ஒருவன் அடையக்கூடிய நன்மையை மற்றையோருடைய மூன்று கண்களினாலும் எட்டுக்கண்களினாலும் ஆயிரங்கண்களினாலும் அடைய முடியாது என்கை. ஆசாரியனுடைய ஒரு திருக்கண்ணாவது *சுபேந மநஸா யஜாதே* என்னும்படியான அந்தரங்க கடாசூழ். எம்பெருமானாரை ஆளவந்தார் *ஆமுதவ் வனிவன்* என்று உட்கண்ணாலே கடாசூழ்த்து இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இனி ஆசாரியன் இரு திருக்கண்களாலே கடாசூழ்க்கையாவது—உட்கண்ணாலும் வெளிக்கண்ணாலும் கடாசூழ்க்கையாம். *அக்ஷுஷா தவஸௌகந்தே ந வுதாஸி ரயு ந ஸுந-சக்ஷுஷா தவஸௌமயேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந* என்று சபரி சொன்னபடிக்கும், *யம் யம் வரஸுதி வாணிஹ்யம் யம் யம் வஸுதி அக்ஷுஷா* என்றபடிக்கும் வெளிக்கண்பார்வைதானே பவித்ரமாச்சரவல்லது; உட்கண்கடாசூழ்மும் உடன்சேர்ந்தால் கேட்கவேணுமோ? [மேலெடுத்த சுலோகத்தில், ஸஹஸ்ரேணாபி என்றதனால் இந்திரன் கண் விவக்ஷிதமன்று; புருஷஸூக்தோபக்ராமத்தில் ஸஹஸ்ராக்ஷ: என்றும், திருவாய்மொழியில் “தணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய்” என்றும் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனுடைய திருக்கண்ணை விவக்ஷிதம்.] ஆக த்ரிமூர்த்திகளின் கடாசூழ்த்தினும் மேம்பட்டதான ஆசாரியகடாசூழ் லபிக்கப்பெற்றால் சாபம் தொகையத் தட்டென்? பூஸமமான சனித்யாழிகளையே சாபமென்கிறது. “போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்” என்ற விடத்து வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. (22)

23 ஆராய்ச்சிமலை

மாரிமலை முழஞ்சிறு பாசுரத்தினீற்றடியில் யாம்வந்தகாரிய மாராயந்தருளென்றதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. தாம்வந்த காரியம் இன்னதென்பதைச் சொல்லாதே ‘காரியமாராயந்தருள்’ என்னக்கூடாது. கீழ்ப்பாட்டிலே எம்மைக் கடாசூழ்த்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான் ‘ஆயர் சிறுமிசளே! என்னிடம் பலர்வந்து கடாசூழ்க்கவேணும், கடாசூழ்க்கவேணும் என்பதண்டு; கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பது தானே கடாசூழ்; பார்த்தாயிற்று, போங்கள்’ என்றால் உடனே, ஒரு காரியமாக வேணுமென்று பூஸ்தாவிப்பர்கள்; நீங்களும் அப்படி ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்து வந்தவர்கள்தானே; அது இன்ன காரியமென்பதைச் சொல்லி விடுங்கள்’ என்று பணித்தான். அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘பிரானே! திருப்பள்ளியறையில் சயனித்தபடியே என்னகாரியமென்று கேட்டருளாதே; உன்கோயில் நின்றிங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்

திருந்து அதன்பிறகு யாம் வந்தகாரியம் இன்னதென்பதை ஆராய்ந்தருள்' என்றார்கள். ஆகவே இங்கு ஆராய்ந்தருள் என்பதற்கு ஆலோசித்தருள் என்பது பொருளன்று; வினையருள் என்பது பொருள். இவர்கள் வந்த காரியத்தை இப்பாட்டிலும் சொல்லவில்லை, மேற்பாட்டிலும் சொல்லவில்லை என்று பலர் நினைப்பார்கள். இரண்டுபாட்டிலும் சொல்லியே யிருக்கிறார்களென்பதை ஆராய்ந்து அறியவேணும். ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களே இதை அறியவல்லவர்கள் என்று காட்டவே, ஆராய்ந்தருள் எனப்பட்டது. கீழே எட்டாம் பாட்டிலும் ஆராய்ந்தருளென்றுள்ளது. இங்கும் அங்ஙனமேயுள்ளது. ஆனால் பொருளில் வாசியுண்டு. அங்கு அருள்வன் என்பது அருளென்று குறைந்துகிடக்கிறது. தேவாதிதேவனை நாம் சென்று சேவித்தால் (அவன்) ஆராய்ந்து ஆவாவென்று அருள்வன் என்றதற்கு. இங்கு அருளவேணுமென்று வேண்டுகோள். அருள்—ஏவலொருமை வினைமுற்று என்க. நுனிப்புல் மேய்வார் கடக்கநின்று, “ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம் ஜாநீதே நிதாரம்” என்னும்படியான ஞானப்பெருமை வாய்ந்தவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் வந்த காரியம் இப்பாட்டிலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளதென்றறியலாம். வந்த காரியம் என்றது வருகைக்கு உறுப்பான காரியம் என்றபடி. யதாய-யாய-ஹ வயராமதாஸு: , தக்ஷாய-ஹ விஜாரயெதய-ஹ: . இவர்களுக்கு உத்தேச்யமான காரியம் இப்பாட்டில் தெரிவிக்கிறபடி சேண்மின். கண்ணபிரான் பள்ளிகொள்ளும்போது “ஏரர்கோலந் திகழக்கிடந்தாய் சண்டேனெம்மானே!” என்றும் “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே என்னான் செய்கேனே!” என்றும் ஈடுபட்டு “அரவணையாய் ஆயரேறே! துயிலெழாயே” என்று திருப்பள்ளிபுணர்த்தவேணுமென்பது ஒரு காரியம். இக்காரியம் நிறைவேறியாயிற்று. அடுத்த காரியங்கள்—உள்ளிருந்து புறப்பட்டருளுமழகு காணவேணும், சீரியசிங்காசனத்து வீற்றிருக்குமழகு காணவேணும், பல்லாண்டு பாடவேணும் என்பன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஸமப்ரதானங்களான காரியங்கள். புறப்பட்டருளுமழகு காண்கையும், வீற்றிருக்கு மழகு காண்கையுமாகிற காரியங்களானவை விண்ணப்பம் செய்தவுடனே இப்பாட்டிலேயே வித்தித்து விட்டன. பல்லாண்டுபாடுகையாகிற காரியம் அடுத்தபாட்டில் நிறைவேறுகிறது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பெருமாள் புறப்பட்டருளுமழகுண்டே, அது வாசாயகோசரம். இது ஸ்ரீஸேவித்து நம்பெருமாள் ஸன்னிதியிலே அநுபவிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பெருமானுடைய புறப்பாட்டினழகை “வவ-ஹதாஸிவ திஷ்டே வஹிஹா பிரிம-ஹாஸய:” என்று வான்மீகி வருணித்தார். அதனையே ஆண்டாள் இப்பாட்டில் நான்கு அடிகளாலே விவரித்துரைத்தாள். அதற்குமேல் * உன்கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி * என்பதனால் நடைமழகு காணுமாசை தெரிவிக்கப்பட்டது. அசோகவனத்திலே அலற்றுகின்ற பிராட்டி “யநா: வஸுதீனி ரெ நாயம் வி ஹவிக்ரானுமாலிநடி” என்று பெருமானுடைய நடையழகை நினைத்துப் புலம்பினாள். *சும தஸு மலிஷ்டாவி ஜுஷீ க-ஸகணகாநு * என்று சொன்னவள் முன்னே போகாமல் “சும த: ப்ரயயெள ராஸ: ஸீதா உயெத வ-உயதே” என்னும்படி பெருமானை முன்னே போகவிட்டுத் தான் பின்னே போனது அவருடைய நடைமழகு காணவேண்டியே யன்றே. அந்த நடையின் சிறப்பு விளங்கவே முனிவனும் யயெள என்னுதே ‘ப்ரயயெள’ என்றான். ஸுமித்திரை இளையபெருமானுக்கு வநபூயாண அநுமதி தருமிடத்து “ராஸெ பூரஹம் ஶாகாஷீ-ஹ வ-சு பூரதரி மஜிதி” என்று கூறின

வள் பெருமானுடைய நடையழகிலே துவக்குண்ணுதே கொள்ளாய் என்றன்றோ ஸிக்ஷித்தது.
* மஹாதா தா து மஹாதா மென்றவிடத்துள்ள மஹத்துபோலன்றே இந்த மஹத்து.

இனி கண்ணபிரானுடைய நடையழகு பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? “கானகப்படி யுலாவி யுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலுதினபோது, மேனகையொடு திலோத்தமை யாம்பை உருப்பசியாவர் வெள்கிமயங்கி, வானகப்படியில் வாய்திறப்பின்றி ஆடல்பாடலனைவ மாறி னர்தாமே” என்னும்படியாகவன்றோ கண்ணபிரானுடைய உலாவுதல். இப்படிப்பட்ட நடையழகைக் கண்ணன் கானகத்திலேயன்றோ காட்டுவது. காவலிலே அடங்கி யொடுங்கி நடுங்கிக்கிடந்தவிவர்களுக்கு அந்நடையழகுகாண அவகாசமேது. *விண்ணின்மீதமார்தள் விரும்பித்தொழ மிறைத்தாயர்பாடியில் வீதியூடே காலிப்பின்னே யெழுந்தருளுமளவில் நடையழகு காணலாமெனினும் *சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராகி யிருந்தவக்கா லத்திலும் கண்ணாக் காண அவகாசமில்லாமேபோயிற்று. ஆவ்விழவுகள் தீர இப்போது மஹாதா-மஹாதியும் மஹாதா-மஹாதியுங் காணக் குறுகலித்தபடி.

இதற்குமேல் சீரியசிங்காசனத்திருக்குமழகு காணவாசை. “பல்லாயிரம் பெருந்தேவி மாரொடு பெளவமெறி துவரை எல்லாருஞ் குழச் சிங்காசனத்தேயிருந்தாணைக் கண்டா ருளர்” என்கிறபடியே நாகனைத் தொலைத்தக் கவர்ந்த பதினாறுபாயிரவர் தேவிமார்க ளுடனே ஸ்ரீ த்வாரகையிலே சீரியசிங்காசனத்திருந்தவழகைக் கண்டாராளமென்று கேள் விப்பட்டால் போதுமோ? அவ்வழகை நாங்கள் இங்கே காணவேண்டாமோ? இவை யன்றோ நாங்கள் விரும்பி வந்த காரியங்கள். ஆராய்ச்சியற்றவர்கள் இங்ஙனே யறியமாட் டாதே வேறேயொரு காரியம் விவக்ஷிதமாயிருப்பதாகவேண்ணித் தேடிக்கிடப்பார்கள். ஆராய்ச்சிமாலையில் ஆழ விழியத்தக்க அறிஞர்களின் அறிவுக்கன்றோ இவை நிலமாவது.

இன்னமும் ஆராய்ந்தால் இன்னுமோர் இன்சுவைப்பொருள் தோன்றும். நூற்றந் தாதியில் *கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமானெலிமிக்க பாடலையுண்டு தன் னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன் * என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல் லப்பட்ட ஜெநகணீரவய திவாவ-ஹேள-ஹேள-ஹேளம் உள்ளுறை பொருள் வகையில் இப் பாட்டுக்கு விஷயமாதலால் அந்த ஸிம்ஹத்தைப் பற்றின பூர்த்தனைசனும் பாங்காகத் தெரிய வரும். பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானவளான ஆண்டாளுடைய அந்தாங்கத்திலுறை யும் அப்பொருள்தன்னை நம்முடைய ஆராய்ச்சியின் எல்லையான பொருளாகக் கேளீர்.

[முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதரும்] எம்பெருமானுடைய திக்ஷய யாத்ரையில் எங் கும் ஸிம்ஹகர்ஜனையாகவே யிருந்தபடியைச் சொன்னவாறு. ‘போதருமாபோலே’ என்று இங்கு உவமையாகக் கூறியிருந்தாலும் உபமானார்த்தங்களுக்கு உபமேயந்தன்னி லேயே உபஸம்ஹாரமென்று கொள்ளக்கடவது. * இந்திரிந்திரிவ ஸ்ரீமான் * *மஹந் மஹநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபமஃ, ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ * என்ற வையுங் காண்க. அந்நவயாலங்கார ப்ரக்ரியை. [உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருள்] உன் கோயிலென்று ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்பூதூரை விவக்ஷிக்கிறது. அங்குநின்றும் பெருமாள்கோயிலாகிய காஞ்சீபுரிக் கெழுந்தருளியும் திருமலைக்கெழுந்தருளி யும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கெழுந்தருளியும் திருநாராயணபுரமெழுந்தருளியும்.....

வதொரு வினைமுற்று [க்ரியாபதம்] இடவேண்டியதாகிறது. *உன்னைநானடைந்தேன்* உன்
னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன்* உனக்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டேன் * உன்னையெங்ஙனம்
விடுகேன்* உனக்குப் பல்லாண்டு கூறுவன் * ஒருநாள் காணவாராய் * என்னை நீகுறிக்
கொள்ளே* ஒருவனடியேனுள்ளான்* என்றிப்படி பலபலவகையாகப்பேசுமடைவிலே *அடி
யேனிடரைக் களையாயே *நெடியாய்! அடியேனிடர் நீக்கே* அடியேற் கொருநாளிரங்காயே*
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் என்றிங்ஙனோயும் வார்த்தைப்பாடுகள் வெளிவருகின்றன.
இவையெல்லாம் பர்யாயேண ஸமாநார்த்தகங்களே யென்று கொள்ளலாம். *உன்னைநான
டைந்தேன்* என்பதும் *அடியேற்கு இரங்காய்* என்பதும் ஸஹநாய-சுகமாக ஆய்விடுமோ
வென்று ஹாடிதம்பண்ண ஏழவேண்டாம். பெரும்பாலும் ஒரேவகையான மாவஸ்தி
யோடே சொல்லும் வார்த்தைகளே இவையெல்லாம் என்றுணர்க.

* ஸ்வ-ஜ்ஞாவிஹிளிபெரஸா: ஸஜா கார-ணிகொவி ஸநு! ஸம்ஸார தனுவா ஹிஸ்வாஸ ரகூஜாவெகூதாஃ ப்ரதீகூதெ* என்பது நூற் கொள்கையாகையாலும், (முழு கூறுப்படியில் 163.) “இவன் அர்த்திக்க வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் னினை வறியானே வென்னில். இவன் பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்” என்று பின்னை யுலகாசிரியரு மருளிச் செய்கையாலும் “கடாகூறித்தருள வேணும்” இத்யாதி ப்ரார்த்தனைகளுக்கு விசேஷித்து ஒரு பொருளும் கிடையாது. இரங்க வேணு மென்று நாம் வேண்டினால்தான் அவன் இரங்கியருள்வன் என்று நினைக்கு மவர்களல்லர் இவர்கள். “நிஜாநம் தத்ராவி ஸ்யஜவிந நிஜ-ஜாண நிவ-ண:” என்று தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தபடியும் அதற்கும் நிஜாநமாக “வரஜ! தவ வய- ப்ரஸாஜாஜதெ ஸரணவிதி வொவாவி ஜெநாஜியாஸு” என்று ஆழ்வானருளிச்செய்த படியும், அதுதனக்கும் நிஜாநமாக “அதுவுமவன தின்னருளே” என்று ஆழ்வார் தாமருளிச் செய்தபடியும் அத்தலையில் நினைவாலே வெளிவருமிந்த வார்த்தைகளில் எவ்விதமான ஜொஜ்ஜித்திற்கும் அவகாசமில்லைமென்க.

இரங்கு என்பதற்கு ஈயை பண்ணவேணுமென்று பொருள். ஈயைபண்ணவேணு
மென்பது ஸமயாநுமூணமாகப் பலபல பொருள்களைத் தாங்கி நிற்கும். உபாஸனிதத்திலே
யாசகன் சென்று ஈயை பண்ணவேணுமென்றால் ஷேஹி யென்று பொருள்படும். ஆசாரியன்
பக்கலிலே ஸ்ரிஷ்யன் வந்து ஈயை பண்ணவேணுமென்றால் அடியேனுக்கு உபதேசிக்க
வேணுமென்றதாகும். ப்ரஹ்மினிதத்திலே குற்றவாளன் வந்து ஈயைபண்ணவேணுமென்
றால் கூழித்தருளவேணுமென்றதாகும். இங்ஙனே பல்வேறு பொருள்ஃகளை ஸஹசுநாநு
மூணமாகத் தாக்கடவதான இச்சொல் * இன்று யாம் வந்தோமிரங்கு * என்ற இவ்விதத்
தில் எப்பொருளைத் தருகின்றதென்னிஃ; கேண்மின். சிதர்கூட பரிஸுரத்தில் காகன் வந்து
நலிந்தபோது பெருமானைத் துயிலெழுப்பின பிராட்டி * ஸஹயா ஸொயித: ஸ்ரீஹநு ஸுவ
ஸுவ: வரணவ: * என்று, கெட்டேன்! கெட்டேன்!! துயில் கொள்ளுமழகு கண்ணாக்
கண்டு கொண்டேயிருக்கவேண்டியிருக்க, ஐயோ! பாலியேன் துயிலுணர்த்திவிட்டேன்!
என் செய்தேன்! என் செய்தேன்!! என்று பலவாண்டுகள் கடந்த பின்புங்கூட அக்ருத்ய
காரணம் பண்ணினாற்போலத் துடிக்கவேண்டியிருந்தது. இஃதறிந்துவைத்தும் நாங்கள்
கோயில் காப்பாணையும் வாசற்காப்பாணையும் நிர்ப்பந்தமாக வேண்டி உள்ளே புகுந்து பரம
ஹோமஜமான பள்ளிகோளை ஹம்மப்படுத்தினோமே! இதனில் மிக்கோர் குற்றமுண்டோ?

ரஸஸீரா வஜ் திவியஜ் வஜ்ஜெத் என்று பட்டரும், *ரஸஸஜ் நிவெயாயஸ-யியாஜ்* என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே ரஸ நாபியிலே புக்குப்பெருகும் பொருளொன்றுகேளீர்; “இன்று யாம்வந்தோமிரங்கு” என்றவிடத்தில் இலக்கணப்படி ‘இன்றுயாம்’ என்னக்கூடாது; இன்றியாம் என்றே சொல்லவேணும். இன்று + யாம், சந்தியாமிடத்து “யவ்வரினிய்யாம்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின்படி (இன்றியாம்) என்றேயாகும், மற்று + யான், மற்றியான்; மற்று + யாதும், மற்றியாதும் என்பனபோலே. ஏவஞ்ச, மூலத்திலுள்ள சொல் வடிவம் (இன்றியாம்) என்பதேயாகும். இங்குப் பிரிக்கும்போது இன்று என்றே பிரிக்கவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; இன்றி என்றும் தாராளமாகப் பிரிக்கலாம். இன்றி—ஒருவகையான கைம்முதலுமின்றி என்றபடி. * நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன் * இடகிலேன் ஒன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன், கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித் தேத்தகில்லேன் * நயஜ-ஜிஷ்டாஸி நவா தவெஜீ நவகிராநு க்ஷுரணாரணிஷை * இத்யாதிப்படியே அகிஞ்சநர்களாய் வந்தோமென்று கையை விரித்துக்காட்டி, உன்னுடைய இரக்கத்திற்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக எங்கள் கையிலே ஏதுமில்லாமையாலே தாராளமாக இரங்கியருளலாமென்கிறார் எனாயிற்று.

... (24)

25. வருத்தம்தீர்மாலை

* ஒருத்திமகன் பாசுரத்தினீற்றடியில் * வருத்தமுந்தீர்ந்து மகிழ்ந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. வருத்தம் தீர்ந்தது எதனாலேயென்பதை நாம் ஊணித்தறிய வேண்டாதபடி. அது பாசுரத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருத்தக்க செல்வமும் சேவக மும் பாட, அதனால் வருத்தம் தீர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிராநின்றதிதே. அப்பாடலின் பொருள்கேளீர். [திருத்தக்க செல்வம்.] * துல்ய சீலவயோ வருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணம், ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேய மஸிதேக்ஷண* என்று திருவடி சொன்னபடியே பிராட் டிக்குத் தக்க பெருமானும், பெருமாளுக்குத்தக்க பிராட்டியுமாக அமைந்த தகுதியான செல் வத்தைப் பாடிக்கொண்டே வந்தோமென்பது அந்யாபதேசத்தில். ஸ்வாபதேசத்திலோ வென்னில்; பெரிய பிராட்டியாரோடொத்த செல்வமுடையவர் ஸ்வாமி பெம்பெருமானார். நம்போல்வார்க்குப் புருஷகார க்ருத்யம் பண்ணி எம்பெருமானடி சேர்ப்பிக்கையே பிராட் டிக்குச் செல்வம். இதுவேதான் எம்பெருமானார்க்கும் செல்வமாகும். அவருடைய திருவடி ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கு மோக்ஷமில்லை யென்பது ஸம்பந்தாயம். [சேவசமும் யாம்பாடி.]

இரட்டுற மொழிதலால் சேவகமென்கிற சொல் பரத்வ ஸௌலப்யங்களைச் சொல்லும். தமிழில் சேவகமென்று வீரத்திற்குப் பெயராதலால் பரத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்; வட மொழிவிகார மென்று கொண்டால் ஸேவகவ்ருத்தி செய்வதென்று பொருள்பட்டு ஸௌலப்யம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

திருத்தக்க செல்வம் என்பது திருத்தத்தக்க செல்வமென்றபடியுமாகும்; * ஒண் சங்கதை வாளாழியான் போலே. * பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான் * என்றும், * இராமானுசா!— நீயிந்த பண்ணகத்தே திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே * உலகில் திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்துகையாகிற செல்வமன்றோ ஆசாரியர்களுடையது. * பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணி கொண்ட * என்றவிடத்து (ஈட்டில்) ஐதிற்யம் ஈண்டு அநுஸந்திப்பது. “ஹ்ரிதேய ஸாஸிதாஸி” என்பதன்றோ ஆசார்ய லக்ஷணங்களில் தலையானது. [சேவகமும்] கண்ணனிடத்திலே பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் மாறி மாறி விளங்கினால் போலே ஆசார்யர்களிடத்தும் இங்ஙனே காணுகின்றோம். அவர்களது ஞான விளக்கத்தை நோக்கும் போது பரத்துவம் தோன்றும். அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளோடும் புரையறக் கலந்து பழகும் படியை நோக்கும்போது ஸௌலப்யம் தோன்றும். ஆக இவற்றையெல்லாம் சிந்தை செய்வார்க்கு வருத்தங்கள் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியேயாகுமென்னத் தட்டுண்டோ?

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

திருத்தக்க செல்வம் என்பதற்கு உட்புகுந்து ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய சீரிய பொருளொன்று கேளீர். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் வ்யவஹாரங்களெல்லாம் தீரு என்னுஞ் சொல்லின் சேர்த்தியினாலே மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கும். பிறர் அபிஷேக மென்பர்; நாம் திருமஞ்சனமென்போம். பிறர் வாடி மென்பர்; நாம் திருவடி யென்போம். பிறர் துளவியென்பர்; நாம் திருத்துழாயென்போம். பிறர் ஆராதன மென்பர்; நாம் திருவாராதன மென்போம். பிறர் ஸயனித்தல், நிதரை செய்தல் என்பர். நாம் திருக்கண் வளர்தலென்போம். பிறர் ஆடிப்பூாமென்பர். நாம் திருவாடிப் பூாமென்போம். இங்ஙனே அளவு கடந்த வ்யவஹாரவாசிகள் காணலாம். நம்மாழ்வார் பிரதப் பிரபந்தத்தில் “திருமாலுருவொக்கும்மேரு, அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும், அன்ன கண்டும் திருமாலுருவோடு அவன் சின்னமே பிதற்றா நிற்பதோர் திருமால் தலைக் கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே.” என்றொரு பாசுரமருளிச் செய்துள்ளார். இதில் தீரு என்னுஞ் சொல் நிரம்பியிருக்கிற தென்கைக்காக இப்பாட்டை நாம் எடுத்துக் காட்டினோமல்லோம்; இதில் ஈற்றடியில் * திருமால் தலைக் கொண்ட என்றவிடத்தில் மால் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வியாமோஹம் என்று பொருள்; பைத்தியம் என்றபடி. அதற்கும் திருவைச் சேர்த்தாராழ்வார் என்கிற அதிஸயத்தைக் காட்டவே இப்பாட்டையெடுத்தோம். ஆக, திருத்தக்க செல்வமாவது திருவென்னும் சொற் சேர்த்தியினால் விளைந்த ஸம்பிரதாயச் செல்வம். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண ஸம்பிரதாயத்திலே நாம் ஜனிக்கப் பெற்றோமேயென்று சிந்தனை செய்யச் செய்ய வருத்தமெல்லாம் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியுண்டாகுமன்றோ.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

அன்றியும், * திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா! * என்று ஆழ்வாரும், * க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீப: * என்று ஆளவந்தாரும் பேசும்படியான செல்வமே திருத்தக்க செல்வம். நம்மாழ்

வார் * சுவையன் திருவின்மணான் * என்றருளிச் செய்தார்; அங்கு வஜாவஜாதவாஸ-
 ஹைசர்கள் "[சுவையன்] பரமரஸிகள். இந்த ரஸிகவத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது
 திருவின்மணான்...பெரிய பிராட்டியார் * அகலகில்லே நென்னப் பிறந்தவன்." என்
 றருளிச் செய்தனர். * திருத்தக்க செல்வமென்பதைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாய்.
 இதற்குத் தனியே யொரு புத்தகமிடவேணுமென்று கொண்டு நிற்கிறோமிப்போது. இதற்கு
 மட்டுமென்ன? ஒவ்வொரு மலைக்கும் ஒவ்வொரு தனிப்புத்தகமிடவேண்டியதே. இட்டால்
 அது காநநவஜிகெயாகாமே உபயோகக் கொள்ள உபந்யாஸகர்கள் எங்கும் மலிந்
 திருக்கையாலே ஆனந்தமாக இருவோம் விரைவில். ... (25)

26. ஆலினிலையான்மலை.

* மாலே மணிவண்ணு பாசாத்தினீற்றடியில் * ஆலினிலையாயருளென்றிருப்பதை
 நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. யசோதைப் பிராட்டி கண்ணனை ஆலிலைத்தயின்ற குழனி
 யாகவே அடிக்கடி சொல்லுவள். அப்புலியை யழைக்குமிடத்து "பாலகனென்று பரிபவஞ்
 செய்யேல், பண்டொருநாள் ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனளினிவன்" என்றாள்; செங்கீரையாட
 வேண்டும்போது * உய்ய வலகுபடைத்துண்டமணிவயிறு.....ஆலினிலையதன்மேல் பைய
 வுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரனே! * என்றாள். * அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்டு
 வாவென்னும்போது "ஆலத்திலையானரவினைமேலான்" என்றாள். புச்சுடவாராமென்
 றழைக்கும்போது * உண்டிட்டுலகினையேழும் ஓராலிலையில் துயில்கொண்டாய் * என்றாள்.
 இங்ஙனே அபரிமிதம். எம்பெருமானுடைய அற்புதமான செயல்களுள் * ஞாலமேழு
 முண்டு ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகனாய்த் துயின்றசெயலுக்கு ஈடானது எதுவுமில்லை.
 ஒரு பெரியபாசாம் இட்டருளி இக்கதையைப் பரம்போக்யமாசப் பேசினவர் நம்மாழ்வா
 ரொருவரே. திருவாசிரியத்தின் நிகமனப்பாசாம் "நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முசக்கட
 வுளும், தளிரொளியிமையவர் தலைவனுமுதலா, யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட, நிரீர்
 தீகால் சுடரிருவிசும்பும், மலர்சுடர் பிறவும் சிறிதுடன்மயங்க, ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி
 முழுவது மகப்படக்கரந்து, ஓராலிலைச்சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனையல்லது, ஒருமாதெய்வம்
 மற்றுடையமோ யாமே." என்று வெகு அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. இதைச்சிறிது விவ
 ரித்து அநுபவிப்போமிங்கு. * நளிர்மதிச்சடையனென்னு மிப்பாட்டின் கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்
 வார்க்கு ஒரு பெரிய துயாமுண்டாயிற்று. (அதாவது) ஸகல சேதநர்களும் ப்ராப்தஸேஷி
 யான எம்பெருமானை யடிபணிந்து அவனுக்கே வழவிலாவிடைமைகள் செய்ய ஞாப்தமா
 யிருக்க அது செய்யாதே தேவதாந்தரங்களை பஜிப்பதும் ஜீவஹிம்ஸாருபமான கொடிய காரி
 யங்களாலே அந்த ஸ்ரீதேய்வங்களை ஆரதிப்பதுமாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்டி
 டிக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அநீதி! என்று துயருற்றார். ஒரு ஸம்ஸாரியும்
 ஆழ்வாருடைய துயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற் போகவே, இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள்
 எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் இவர்களைப் போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமே எம்
 பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டிருக்கப் பெற்றோமேயென்று உகந்து அவ்வுகப்பை வெளி
 யிடுகிறாற்பாட்டில். ஸம்ஸாரிகள் பஜிக்கின்ற பிறதெய்வங்கள் யாவும் நம்மைப் போலவே
 பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப் பிழைப்ப
 வர்களேயொழிய, தங்களுடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்களே பரிஹரித்துக் கொள்ளவோ, பிற
 ருடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்கள் பரிஹரிக்கவோ ஆற்றலுடையவர்களல்லர் என்பதை

விளக்க வேண்டி, இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்
றிலே யொடுங்கிக் கிடந்து அகைஷ பெற்றவை காண்மினென்றும், சிவனும் பிரமனும் தேவேங்
திரனும் முதலான எல்லாப் பிராணிகளும் எல்லா வுலகமுழுப்பட சிறியதர்ன திருவயிற்றின்
ஒருபக்கத்திலே கலசம்படியாக உள்ளேயிட்டு மறைத்து ஒரு சிற்றாலந்தளிரிலே பள்ளி
கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு கூடாதேவையைநாம் ஸேவி
யாகக் கொள்ளுவோமோ? கொள்ளமாட்டோம்—என்று இத்தகைய அத்யவஸாயத்தினால்
தாம் வாழ்ந்தபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ஆக, ஆலினிலையானுடைய இதிறா
ளம் இதர தெய்வங்களின் அவாசுத்தையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வராசுத்தையும்
கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகத் தெரிவிக்க அவதரித்ததாயிற்று.

இவ்வளவேயன்று; எம்பெருமானுடைய வொரு அப்புத ஸக்தியோமத்தையும்
விளக்கவந்தது இவ்விதிறாணம். பெய்கையாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியில் “பாலன்
தனதுருவாயேழுலகுண்டு, ஆலிலையின்மேலன்று நீவளர்ந்த பெய்யென்பர்—ஆலன்று வேலை
நீருள்ளதோ விண்ணதோமண்ணதோ? சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” என்றொரு
பாசுரத்தினால் ஆலின்மேலாலமர்ந்த திருமலை நோக்கி ஒரு சேள்வி கேட்டிருக்கிறார். அது
வெகு சமத்காரமான கேள்வியாகவுள்ளது. மஹாப்ரளயத்திலே இந்த விபூதி அழியாதபடி
திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்கொண்டு அப்ராச்ருதமான உனது திருமேனியைச் சிறுக்கி
ஒரு சிறுகுழவி வடிவத்தைக் கொண்டவனாகி, ஸயனிப்பதற்குச் சிறிதம் பற்றாத ஒரு ஆலந்
தளிரில் நீ பிரளயகாலத்தில் ஸயனித் தருளினாயென்று பரம ஆப்தர்சனான முனிவர் பொழி
கின்றனர். ‘எத்திறம்!’ என்று நினைந்துநைந்து நடுபடும்படியான இச் செயலானது முன்பு
கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஏழுபிராயத்தில் * அட்டுக்குவி சோற்றப் படுப்பதும் தயிர்வாவி
யும் நெய்யளறுமடங்கவழுதுசெய்து ஏழுநாள் ஒரு சோக் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்
துக் குடையாகப்பிடித்து நின்ற அரும்பெருஞ் செயலைக் காட்டிலும் மிக மிக ஆச்சரியமா
யிருக்கின்றது; நீ கண்வளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளயவெள்ளத்தில் தோன்றியதோ? விண்ணில்
தோன்றியதோ? பிரளயத்தில் கரைந்துபோன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன்
வரலாற்றை விளங்கச்சொல்லவேணுமென்பது கேள்வி. ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேச்வரனும்
விடையிறுக்கக்கில்லானென்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமென்பது சொற்போக்கில் தெரியா
கின்றது. இங்ஙனையொரு சரிதையை நடத்திக்காட்டின திருமாலின் திருவுள்ளந்தானென்?
என்னில்; தன்னுடைய சுவடிதவடநா ஸாமர்த்தியத்தினால் நேரும் அதிமா நுஷ சேஷ்டிதங்
களிலும், மற்றும் வேடிாந்த பூதிவாழிதங்களாய் பொருத்தமற்றனவபோல் தோன்றுபவை
யான விஷயங்களிலும் கூடக-மூலமான ஓடிதங்களைச் செய்யத் தகாதென்று ஸிக்ஷிப்ப
தேயாகும். இது ஸாரீரகமீமாம்ஸையில் தேர்ந்த பொருள். அதில் இரண்டாமத்யாயத்தின்
முதற்பாதத்தில் * ச்ருத்ஸநப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வ ஸப்தகோபோ வா* என்பதொரு ஸூத்ரம்.
இது பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரம். * ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத் * என்பது ஸித்தாந்த ஸூத்ரம்.
ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்னும் வாதத்தில் ப்ரஹ்மமே ஜகத்தாகப் பரிணமிப்பதாய்த் தேறு
கிறது. ப்ரஹ்மமோ நிரவயவமானது; அது ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கும்போது ப்ரஹ்மம் முழு
வதுமே காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்கவேண்டியதாகிறது. ஏகதேசேந பரிணமிக்கிற
தென்னும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்று சொல்லுகிற ச்ருதி விரோதிக்கும். ஆகை
யாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகவொண்ணாது—என்கிற பூர்வபக்ஷமே முந்தின ஸூத்ரத்

தின் பொருள். (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.) கீழே உபஸம்ஹாராதிகரணத்தில் *க்ஷீர வலி* என்று க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. க்ஷீரம் ஸாவயவமாகையாலே அதுபோல ப்ரஹ்மமும் ஸாவயவமென்னவேணும். அப்படிக்கொண்டால் நிரவயவத்வ ச்ருதி கோபிக்கும்; நிரவயவமாகில் ப்ரஹ்மம் க்ருத்ஸ்ந ஹாமத்தாலும் பரிணாமடைந்ததாக வேணும். ஆகட்டுமேயென்னில் க்ருத்ஸ்நமும் ஒரு காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதம் ஒவ்வாது—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம். இதன்மேல் ஸித்தாந்தமுணர்த்தும் ஸூத்ரம்—*ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்பது. துசப்தம் பூர்வபக்ஷத்தை வ்யாவர்த்திப்பிக்க வந்தது. ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்பதும், அது கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிக்கிற தென்பதும் ஆகிய-இரண்டும் ச்ருதிஸித்தமான அர்த்தங்கள். ப்ரஹ்மமோ சப்த ப்ரமாணமொன்றிலேயே அறியப்படுமது; ஆகையாலே கீழே தோன்றின பூர்வபக்ஷம் யுக்தமன்று என்பதாக ஸூத்ரார்த்தம். இதைச் சிறிது விவரிப்போம். ஸாவயவமான வஸ்துதான் ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்க முடியுமென்றும், நிரவயவமான வஸ்துவானது அப்படி ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்கமாட்டாமல் க்ருத்ஸ்நாம்ஸத்தாலும் பரிணமித்தாகவேணுமென்றும் ஒரு நியதி சொல்லுவதானது லௌகிக பதார்த்த த்ருஷ்டியினுல்தானே. இப்படியொரு வ்யாப்தி கல்பிக்க வேணுமானால் ப்ரஹ்மம் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் மாத்திரமே கல்பிக்கலாம். ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் இந்த வ்யாப்தி கொள்ள அவசியமில்லை; ஏனெனில், ப்ரஹ்மத்தை நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறிகிறோம். அந்த சாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவயவத்வத்தையும் பஹு-ஃவனத்தையும் [அதாவது, நானாவஸ்துக்களாகப் பரிணமிப்பதையும்] ஓதியிருக்கின்றது. அது ப்ரஹ்மத்தினுடைய அநிவ-ஃநீயமான சக்தி விசேஷத்தைப் பொறுத்தது. அப்புத சக்தியுத்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நாம் லௌகிகவஸ்து த்ருஷ்ட்யா லோாத்யம் செய்வது தகாது. ஒன்று பாருங்கள். கண்ணுடையவன்தான் காணமுடியும், காதுடையவன்தான் கேட்கமுடியும்; கண்ணிலாதான் காணகில்லான்; செவியிலாதான் கேட்ககில்லான்—என்று ஒரு வ்யாப்தி சொல்ல நினைத்தால் ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற-பேர்களிடத்தில்தானே இப்படிச் சொல்ல முடியும். *வஸத்யூத்யூக்ஷ-ஹஸ்யரணோத்யூக்ஷ-ஃசுவாணிவாஷாஜவநொமு ஹீதா* என்று ஓதப்படுகிற பரமபுருஷனிடத்திலே இந்த வ்யாப்தி பயன்பெறாதன்றோ. ஆகவே உலகில் காணும் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லோாத்யம் செய்வது கூடாது.

வேதாந்திகள் இங்கு விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமுண்டு: ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகதாத்மநா, பரிணாமம் போலவே ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமும் ச்ருதிஸித்தமாயிருக்கின்றது. நிரவயவமான ப்ரஹ்மம் வஸ்துதோறும் எங்ஙனே பரிஸமாப்ய வர்த்திக்க முடியும்? என்று சிலர் லோாத்யம் செய்வதுண்டு. அந்த லோாத்யமும் *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற இந்த ஸூத்ரத்தினால் சிஷிக்கப்பட்ட ந்யாயத்திலேயே மடிந்தொழிகின்றது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் வெருசுதாரமாக அருளிச்செய்து முடித்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் இதில் இன்னமும் சிலர் தெளிவுபெறாமல் கலங்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் ஒரு வஸ்துவிலே பரிஸமாப்ய வர்த்தித்துவிட்டால் அவ்வளவோடு பகவான் உபக்ஷிணனாய் விடுகிறபடியால் மற்றொரு பொருளில் வியாபிக்க எப்படி முடியுமென்று இந்த லோாத்யத்தையே திருப்பித்திருப்பிச் செய்துகொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள். அந்தோ! அன்னவர்கள் *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ஸூத்ரம் என்ன சிஷிக்கிறதென்பதையும் இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீஹ்மத்தின் ஸ்வாமி என்ன அருளிச்

செய்கிறாரென்பதையும் சிறிதும் நோக்கமாட்டிற்றிலர். * ஸ்வேசபூரணகக்ஷேந வாக
யெதாவஸூ விஸஜாதீயக்பாடிஸஜாயஸூ விசித்ருஸக்யொமொ நவிராயுதே* என்
பது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி. இதைப்பற்றின விரிவுகளை நம்முடைய ஸ்ரீ ஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா,
அத்புதசக்தி முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்க.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கூரத்தாழ்வான் * கிம்ஸாயந: கதிவலாநு கிஜ-வாடிந: * இத்யாதியாலே பிற
ருடைய கூவொடிதங்களை யநுவதித்து “உத்யாடிதமிஷித கூதக-உதக-உயந: க்வெ
ஹம் ஸூ-திவிஷொ விஜ-ரபு-தக-தி” என்று [வஜ்ரஸமுந் காட்டின ஒரே பத்ததியாலே]
தாடிஸவொடிதங்களை நிரஸித்துத் தலைக்கட்டினார்.

வேதாந்த தேசிகனும் அச்யுதஸுதகத்தில் * வ-ரிஸவஹாணஸரீரொ * என்னும்
சுலோகத்தை * சுஸூ-சுஸூ-தீ-சுஜ-தஸகி: * என்றே தலைக்கட்டினார். ஆலினிலையான்
கதையைச் சொல்லப் புகுந்து “ஸாநாகுதெ வடிவநாஸ சிதவ்யஸூ” என்கிற
சுலோகத்தை, ஒருவாறு பொய்கையாழ்வாரை யடியொற்றி, வினாசவே தலைக் கட்டினார்.
அந்த வினாவுக்கு விடையிறுக்க அத்புதஸக்தியோடு பூவணநமொழிய வேறு தஞ்ச
மில்லையிறே.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

* ஆலினிலையா யருளென்பதற்கு ஆசார்ய பரமான யோஜனையில், ஆலின் நிலையாய்
என்று பிரித்து, ஆல மாத்தின் நிலைமை போன்ற நிலைமையையுடையவரே! என்று பொருள்
கொள்வது. “எம்பெருமான் திருவடியிலே ஒதுங்குதல் பனை நிழலிலொதுங்கினாற் போலே;
எம்பெருமானார் திருவடி நிழலிலே யொதுங்குகை ஆல நிழலிலொதுங்கினாற்போலே” என்று
அம்மங்கியம்மாள் வார்த்தை. பனை நிழலின் தன்மையும் ஆல நிழலின் தன்மையும் உலக
மறிந்ததே யாதலால் நாம் விவரிக்கவேண்டா.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

27. கூடியிருந்து குளிர்மலை

* கூடாரா வெல்லுஞ்சீர்ப் பாசுத்தனீற்றடியில் * கூடியிருந்து குளிர்ந்தென்றதை
நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. இன்னாரோடு கூடியிருந்தென்று சொல்லிற்றில்லையாகிலும்
கூடத்தகாதவர்களை விலக்கி, கூடியேயிருக்கவேண்டியவர்களோடு கூடுகைதான் இங்கு
விவக்ஷிதம். குலசேகராழ்வார் ஒரு திருமொழியிலே “மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக்
கொள்ளுமீவ் வையந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான்” “நூலினேரிடையார் திறத்தே நிற்கும்
ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான்” “மாரனார் வரிவெஞ்சுலைக்கு ஆட்செய்யும் பாரினா
ரொடுங் கூடுவதில்லையான்” “உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்பண்டலத்தொடுங்
கூடுவதில்லையான்” “தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய் நீதியாரொடுங் கூடுவதில்லையான்”
என்று பன்முறையுங் கூறினார் கூடத்தகாதவர்களை. * வரம் ஹு-தவஹஜாயாவஜாரான
வடிவஸூதி: | ந ஸௌரிசிந்தாவிமுக ஜந ஸம்வாஸ வையஸம்* என்னும்
ஜவாலாபஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி:; ந ஸௌரிசிந்தாவிமுக ஜந ஸம்வாஸ வையஸம்* என்னும்
சுலோகத்தையே அப்பாசுரங்கள் விவரித்தனவாயின. அன்னவர்களோடு கூடுகை விலக்கிக்
கொள்ளுகைதானே சிறந்த குளிர்ச்சியாகும். அதற்குமேல் கூடத்தக்கவர்களோடு கூடவும்
பெற்றால் குளிர்ச்சியைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? கூடத்தக்கவர்கள் யாவரென்ன;

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

குறிக்கொண்டு கேண்மின்; * மறந்திகழு பனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்சுளடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பந்துறந்து இருமப் பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்; * தூராதமனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடியாராத மனக்களிப்போடமுத கண்ணீர் பழை சோர நீனைந்துருகியேத்துமவர் ன்; * அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியாங்கன் திருமுற்றத்தடி யார்கள். * தென்னாங்களை வாழ்த்தி மால்கொள்கின்றையாய் ஆட்டமேவிடலர்ந்தழைத்து அபர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள்; * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலே நென்றிருக்குமவர்கள்; * பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுது கொண்டிருக்குமவர்கள். * சூணீசுதவீரிணாழி நீரகூசு விலுதீசுர்சளாய் ராஜா நுஜவடா ஹாஜவடா யணசா யிகளாயிருக்குமவர்கள். சுய உ, * சுவமதஜஜாநெ நானிரொவாய நிஷெரயிமத வரஜாமெயு ரயுகாஜாநவெகெழை. நிவிருஜநஸு ஹுஜி நிஜித கெயாமெயு வரவரஜாநிஷுதெஜரஜா நெ நிதஜயொம: * என்று நித்ய குதாஹல ஸாலிகளாய் * மணவாளமாமுனிவன் பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போது களை யுன்னிச் சித்தாலே தீண்டில் அமானவனும நம்மக் கத்தாலே தீண்டல் கடனென கிற அத்யவஸாயத்தில் தலைநின்றிருக்குமவர்கள். அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்கி ஸூவிக்க நினைக்குமா போலேயும், விஷபூவணர்களாய் ஸூவிக்க நினைப்பாருடைய திரளில் நின்றும் விலகி * உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் * என்றிருக்குமவர்கள். இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பூவணர்களாய் குணநுபவ சைங்கர்மங்களே போது போக்காயிருக்குமவர்கள். ஸர்வ பாகாரத்தாலும் நாஸுதேஹதுவான உஹங்காரத் துக்கும் அதிநுடைய கார்யமான விஷய பூாவண்யத்தக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் ஸத்ருவைக் கண்டாற்போலேயிருக்குமவர்கள். ஸம்ஸாரிசனைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஸந்நுக்களைக் கண்டாற்போலேயுமிருக்குமவர்கள். ஈசுவரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும் ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற் போலேயும், ஸிஷ்யனைக் கண்டால் சுலீலத் விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் குதாஹலித்திருக்குமவர்கள். தேஹயாத்ரையில் உபேகையும ஆத்ம யாத்ரையில் அபேகையும பூகூதவஸ்துக்களில் ஹோமஜதாஸகி நிஷுதியுமுடையாராயிருக்கு மவர்கள். உகந்தருளின நிலங்களில் மங்களாஸாஸந பூாவண்யமும் ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவானமும் பூதிகூல ஸஹவாஸநிஷுத்தியுமுடையா யிருக்குமவர்கள். விஸேஷித்து, * தம் நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி உலகத்தை வஞ்சியாதே முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுமவர்கள் நித்ய ஸஹவாஸ யோஜிர்கள். ஆசாரியர்கள் அனைவரும் முன்னொசரித்த ஆசாரந்தன்னையறியாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னிலே நிலைநின்றிருக்குமவர்கள் நித்யாநுஹவயோஜிர்கள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கோவிர்தா! உன்னோடு கூடியிருந்து குளிர வேணும் நாங்கள். உன்றன் பொய்யைக் கேட்டு உன் வரவு பார்த்து யமுனையாற்றில் வார்மணல் குன்றில் பொழுது விடியுந்தனையும் நின்றிருந்து வஞ்சிக்கப் பெற்றோமாய், மீண்டொருகால் நீ எங்கள் பக்கல் வந்தவாறே * என்னுக்கவளை விட்டிங்கு வந்தாய் இன்னமங்கே நடநம்பி நீயே * என்றும் * எற்றுக்கு நீயென் மருங்கில் வந்தாய் எம்பெருமான் நீயெழுந்தருளே * என்றும் * பொய் யொரு

நாள் பட்டதே அமையும் புள்ளுவம் பேசாதே போருநம்பி * என்றும் * சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நின்றீர்—ஏதுக்கிதுவென் இது வென்னிது வென்றே* என்றும் *மழறு தேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளி யோடுங்குழகேலே* என்றும் * என்னைமார்தன்மபாவமென்றார் ஒரு நானு தடிபிணக்கே* என்றுஞ் சொல்லி உன்னுடனே கூடோ மென்று கதவடைத்து ஊடினவர்களன்றோ நாங் கள்; அக்கொடிய நிலைகளெல்லாம் தொலைந்து நாம் எப்போதும் கூடியிருந்து குளிர்வோமாக. கூடியிருப்போ மென்றாலே போதுமே; அதற்குமேல் குளிர்வோ மென்று ஒன்று கூற வேணுமோ வென்னில்; கூடியிருந்தே கண்வளர்ந்து போதைப் போக்குவதுமுண்டே; அங்ஙனன்றிக் கே: “யவிரயி தகவொயும் ஐயுதொரு கு ணென—சுவிழி தம கயாபா ரா திரெவ வுராவீகே” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனார் சொன்னபடியே யாகவேணுமென்கை. (27)

28. பறைதருமலை.

* கறவைகள் பின்சென்றி னீற்றடியில் * இறைவா நீ தாராய் பறை யென்றிருப் பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. திருப்பாவையில் பறை யென்னுஞ்சொல் பன் முறையும் வருகிறது. *நாராயணனே நமக்கே பறை தருவானென்று முதற்பாட்டிலேயே கூறிற்று. * கீழ்வானப் பாட்டில் * பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு * என்றது. * நோற்றுச் சுவர்க்கப் பாசுரத்தில் * நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனென்றது. மற்ற விடங்களிற்காணும் பறையில் காட்டிலும் இங்குக் காணும்பறை விசேஷமுடைத்து. என்ன விசேஷமென்னில், * நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனென்ற விதும்ப கர்ண நிறுணாவான சக்ரவர்த்தி திருமகனைச் சொல்லுகிறது. அப்பெருமானும் பறை தருவதாகச் சொல்லியிருப்பதால் * மாலே மணிவண்ண பாசுரத்தில் கோரப்பட்ட பொருள் களினிடையே பேசப்பட்ட ‘சாலப்பெரும்பறையே’ என்பதற்கு எது பொருளோ அது பொருளாக இருக்கத் தகுதியில்லை. சாலப் பெரும்பறை யென்பது வாடி விசேஷமேயாகும். * நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்....இறைவா நீ தாராய் பறை * * அங்கப்பறை கொண்ட வாற்றை * என்னுமிடங்களில் வடஹ மென்கிற வாடி விசேஷம் பொருளாயிருக்க ஒளவீதே யெயுமுமில்லை. பறை யென்பதற்கு அர்த்தமாக பூஸித்தமான வஸ்து தொனிக்கும் வஸ்துவாதலால் [யுகியூயா நமான வஸ்துவாதலால்] யுகியூயாநையில் கிடைக்கும் பொருளே கொள்ளத்தகும். ‘அபேகிதமான வஸ்து’ என்னும் பொருளை விவகித்தே பறை பறை என்கிறார்கள்; இவர்களுக்கு அபேகிதமான வஸ்து எது வென்னில்; அஃது அடுத்த பாசுரத்தில் இவர்கள் தம்மாலேயே முக்த கண்டமாக விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனை விஸதீகரித்தாலொழிய பறை தருமலையின் விவரணம் தேருது.

* இறை வா நீ தாராய்பறை * என்றவுடனே கண்ணபிரான் முறுவல்பூத்து “ஆய்ச்சி கார்! முதற்பாட்டே பிடித்து நானும் குறிக்கொண்டு வருகிறேன்; பறை பறை என்கிறீர்கள்; * அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் பாசுரத்தில் பல்லாண்டு பாடுகையையே பரமப்ரயோஜன மாகக் காட்டினீர்கள்; அதிலும் * பறை கொள்வானின்று யாம் வந்தோம் * என்றீர்கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்திலும் * உன்னை யருத்தித்த வந்தோம் பறை தருதியாகில் * என்றீர்

கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் பாஞ்சசன்னியம், பறை, பல்லாண்டிசைப்பார், கோல விளக்கு, கொடி, விதானமென்று பலவற்றை விரும்பினீர்கள்; அந்த ஸமுதாயத்திலும் பறை யென்பது சேர்ந்திருக்கிறது. முடிவாக * இறைவா நீ தாராய் பறை யென்கிறீர்கள்; இதனால் உங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதை விளம்பியே யாகவேணுமென்றான். அதற்கு ஆய்ச்சிகள் * குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது * என்றார்கள். அதாவது, கைங்கரியம் செய்கையே எங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதென்கை. * கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென் னுமிப்பேறு எனக்கருள் கண்டாய் * என்றும் * வள்ளல்மாலிருஞ்சோலை பணாளார் பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில் * என்றும் சொல்லுகிறவர் களாகையாலே திருவடி வருடுகையாகிற கைங்கரியம் செய்து போக வந்தார்கள் போலும் என்று கருதிய கண்ணபிரான் 'ஆய்ச்சிகள்! அதுவாகில் விவக்ஷிதம், ஆசை தீரத் திருவடி ஸேவை செய்துவிட்டுப் போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லித் திருவடியை நீட்டியருளினான்; நப்பின்னைப் பிராட்டியை யழைத்து 'சில ஆய்ச்சிகளின் சையிலே ஆலவட்டமும் கொடு' என்றான். அது கேட்ட ஆயர் சிறுமியர் * இற்றைப்பறை கொள்வானென்று காண் * என்று தொடங்கித் தங்கள் மனத்திலுள்ள பறையின் பொருளை விசதீகரித்தார்கள்.

* இற்றைப் பறை கொள்வானென்று * என்றது—எங்களுடைய பறை இன்று ஒரு நாளோடே முடிந்து போமதென்றுகாண் என்றபடி. பின்னை என்னென்னில்; யாவதாது ஹாவி கைங்கரியமே எங்களுக்கு உத்தேசம் என்றார்களாயிற்று. ஆக, * இறைவா நீ தாராய் பறை * என்றதன் உட்கருத்தை நன்கு விவரிப்பது அடுத்த பாசுரமே யாதலால் அது கொண்டு * பறை தருமலை விவரிக்கலாயிற்று. பறை தருசைக்கு இன்றியபையாத ஹேதுக்கள் இப்பாட்டில் உரைக்கப்பட்டன. எங்ஙனே யென்னில்; நாயனே! நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிக்கலாம் படியும் சில உபாயங்கள் கிடையாது. 'இரங்கு' என்றும், 'அருள்' என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்குப் பரிபந்தசமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதநாம்ச மொன்றுமில்லை யென்று விளக்கமாகக் கூறுகிறார்கள். ஸாத் யோபாயங்களை ஒழித்து ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரிசருச்சுப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப்பதொரு நற்சரும்மில்லை யென்னையும், மேலும் செய்ய யோச்யதை இல்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும், மூலஸுச்சுருதமான ஈச்வர னுடைய குணபூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்பந்தத்தை உணருசையும், பூர்வாபராதங் களுக்குக் கூடாமணம் பண்ணுகையும், உபாய பூதனான ஈச்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாதலால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப்படுகின்றன.

கீழ் எட்டாம் பாட்டில் "கோதுகலமுடைய பாவாயெழுந்திராய் பாடிப்பறை கோண்டு" என்றும் * கூடாரைவெல்லுஞ் சீர்க்கோனின்தா! உன்றன்னைப் பாடிப்பறை கோண்டு * என்றும் கூறினவிடங்களை நோக்கினால் இனிமேல் பறை கொள்ளவேண்டாதே ஏற்கெனவே பறை கொண்டுவிட்டதாகத் தெரிய வருகின்றதே யென்று சிலர் திகைப்ப துண்டு; அவ்விடங்களில் பாடுகையாகிற உத்தேச்யத்தைப் பேற்று என்பதே பொருளென் றுணர்க. "சொல்திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின் படி "பறைகொண்டு" என்பதற்கு—பறைகொள்ள என்னும் பொருளும் பொருத்தமே. (28)

29 காமங்கம்மாற்றுமலை

* சிற்றஞ்சிறுகாலேபாசுரத்தி னீற்றடியில் *மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றென்றிருப் பதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்னும் வாக்கியம் மிகவும் ஸாரமாகக் கொள்ளத்தக்கது; திருவஷ்டாசுர மஹாமந்தரத்தில் மத்யமபதபான நமஸ்ஸானது காகாக்கிந்யாயத்தாலே முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்திலே அந்வயித்தம், பின்னே யுள்ள *நாராயணயவில் அந்வயித்தம், தன்னோடே யந்வயித்தம் மூன்று விரோதிகளைக் கழிக் கிறதென்பர். இதனை பட்டர் அஷ்ட ச்லோகியில் *மந்தரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா* என்கிற இரண்டாம் ச்லோகத்திலே விவரித்தருளுகிறார். முமுகூப்படியில் “நமஸ்ஸாலே விரோதியைக் கழிக்கிறது” என்றருளிச் செய்து, “விரோதிதான் மூன்று; ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்” என்றுமருளிச் செய்து, இந்த விரோதிகள் கழியப்பெற்ற நிலைமையில் பேச்சு எங்ஙனே யிருக்குமென்பதைக் காட்டுமளவில் “ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது *யானே நீ யென்னுடைபையும் நீயே யென்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேனென் றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது * மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை.” என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ராப்யம். ப்ராப்ய விரோதி கழிந்த நிலையிற் பாசரம் இது வென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். ப்ராப்யமாவது பலன்; பலனை யநுபவிக்கும் போது நேருகிற விரோதமென்னவென்று தெரிந்துகொள்ள வேணும். பலனை யநுபவிக்கும்போது ஆனந்தம் அவச்யமுண்டாகியே தீரும். அந்த ஆனந்தத்தைத் தன் னுடையதாக நினைத்தல் பெரிய விரோதி. நிலாத்தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை நமக்கு ஒரு உபயோகமின்றிக்கே பிறர்க்கே உபயோகப்பட்டுப் பிறரையே ஆனந்தப்படுத்து கின்றன. தாம் சிறிதும் ஆனந்தம் கொள்வதில்லை. அதுபோலவே பகவானுக்கு நாம் உப யோகப்படுமளவில் அதனால் ஆனந்தப்படுகிறவன் பகவான்தானே யாகவேணும். சேதந லாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு ஆகையாலே பேறு பெற்றவன்தானே ஆனந்திக்கப் ப்ராப்தி யுண்டு. ஆனால் நிலாத்தென்றல் சந்தனம் புஷ்பமென்று த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட பொருள்கள் அசேதநமாகையாலே அவற்றுக்கு ஆனந்தமுண்டாக ப்ராப்தியில்லை. நாம் சேதநமாகையாலே சைதந்யப்ரயுக்தமாக நோக்கூடிய ஆனந்தம் எங்ஙனே தவிர்க்கமுடியும்? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம்முடைய கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான் ஆனந்திக்க, அது கண்டு நாம் ஆனந்திக்கக் குறையில்லை. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸாசுரத்தாக நம்மு டைய ஆனந்தத்திற்கு ஹேதுவாகக் கூடாதென்பதே விஷயம். ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “கடாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற ச்லோக ரத்னத்தி னால் இந்த தத்வார்த்தத்தை யநுஸந்தித்தருளிஞார். இந்த ச்லோகத்தில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்பது ஜீவநாடி. இதில் பகவானே! உனக்கு நான் கைங்கரியம் செய்து எப்போது ஆனந் தப்படப்போகிறேன் என்று கூறும் ‘உன்னை எப்போது ஆனந்தப்படுத்தப்போகிறேன்’ என்று சொல்லியிருப்பதானது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்கிற இப்பாசரத்தின் பொருளையே [வடிக்கட்டின ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தையே] அருளிச்செய்தபடி.

அவ்விடத்து ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி*யின் ஸ்வாரஸ்யத்தை விளக்கா கின்ற வேதாந்தவாசிரியர் “க்ஷஜாஸூலூதஸ்ய மெ க்ஷதஹர்ஷணவ ப்ரயாநம் ப்ரயோஜந

விதி ஹவ: ! னவம் ஹவீந ஹவயுகதயுகவ ஹவதூகவஹ ஹவஹித கெகெகய-2 ஹவய-3 நா
 கூதா ஹவதி” என்றுபணித்தார். சிலவிடங்களில் உகப்பு சேதநிஷ்டமாகப் பேசப்பட்டாலும்
 இந்த ஸாஸ்தார்த்தத்துக்கு விரோதமின்றிக்கே அது நிர்வஹிக்கத்தக்கதாகும். த்வயமந்த்
 ரத்தில் உத்தரவாக்யத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸுக்குப் பொருள்பணிக்கும் பிள்ளையலகா
 சிரியர் “நம:.. கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது; களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது.
கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை போலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு;
 * மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு * என்னுந்நின்றதிதே.” என்றருளிச் செய்ததும்,
 அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் — “தனக் கென்னப் பண்ணுகையாவது — ‘ஹொ
 தூஹா. 22 ஹொமொய்ய’ என்கிறபடியே இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்குறுப்
 பாக நினைத்துப் பண்ணுகை. ஹவந்முகனிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆஹ்ணீ
 யம் என்கிற பூதிபத்தியொழிய இதில் ஹொக்த்ருத்வ பூதிபத்தியும் உஹீயமென்னும் பூதிபத்தி
 யும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிதேயிருப்பது.சதூர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய
 ப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே நம: பதத்தில் சொல்லுகிற
 கைங்கர்ய விரோதி நிவர்த்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்குங் காலத்தோடு ப்ராவ்ர பூமியில்
 போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும். கந்தல் கழிந்த
 அந்நிலத்திலும் ஸ்வஹோக்த்ருத்வ பூதிபத்தியாகிற விரோதியின் உஹீயமுண்டோ வென்ன
 வருளிச் செய்கிறார் (* மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்னுந்நின்றதிதே *) என்று. அதா
 வது, உன்னுடைய அதுபவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸ்வஹோக்த்ருத்வ
 பூத்தியை விளைவித்து ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் ஹேஷஜமானவனே!
 யென்று நித்ய ஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதிதே யென்கை. ஆக அவ்
 விஷய வைலக்ஷண்ய பூயுக்தமாய் வரும் ஸ்வஹோக்த்ருத்வபூத்தி அங்கும் விளைகையாலே இப்
 பதத்தில் ப்ரார்த்தனை [நமஸ்ஸிலுள்ள விரோதிநிவர்த்தி ப்ரார்த்தனை] என்று முண்டென்னு
 மிடம் ஸித்தம்” என்று மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே
 அநுஸந்தேயம். ஆனால் இத்திருப்பாவை ஷடஷத்களில் பலர் இச்சுவையறியார்கள். (29)

30. திருவருள்மலை.

* வங்கக் கடல் கடைந்த பாசுரத்தில் * எங்குந் திருவருள் பெற்றின்புறுவரென்றிருப்
 பது நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. ஆளவந்தார் * எங்குந் திருவருள் பெற்றென்றதை
 நோக்கியே “ஸ்ரெயொ நஹ்ரவிஜயொஅநந: கானாபுஷாஜாஜதெ ஷம்ஷததூக்ஷா
 வெஷவாயுஷம் நுணாஃ ஷம்ஷாவதெ கஹி-2அகி” என்றருளிச் செய்தார். * பண்டை
 நாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு * என்றாரழ்வாரும்.
 பிராட்டி புருஷகாரமானால்லது எம்பெருமான் காரியம் செய்யானுடையாலே திருவருள்
 மிக முக்கியமென்க, திருவரங்கத்தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் நூற்றேழு பாசுரங்களினால்
 எம்பெருமானாரைப் போற்றுவதையே பாம புருஷார்த்தமாகக் கொண்டவர் நூற்றெட்டா
 வது பாசுரத்தில் “பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுதம்” என்று தம்முடைய
 அபேக்ஷிதஸித்திக்குத் திருவருளையே தஞ்சமாகக் கொண்டாராயிற்று.

இப்பாசுரத்தில் இத் திவ்வியப்பிரபந்தம் கற்பார்க்குப் பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டு
 கிறது. கீழ் ஒங்கியுலகளந்த பாசுரத்தில் * திங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி

10

50

சங்கத்தமிழ்மலைமுப்பது (30)

மற்றொன்று. ஆக இவ்விரண்டு க்ருத்யங்களே பிராட்டிக்குள்ளானவென்று சொல்லி வைத் திருக்க இதில் பிணக்கு வளர்வது பெருவியப்பே. தேசிகனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை களை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றை நாம் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் காட்டும் பூயாஸ மேதுக்கு? அவர் தமிழிலேயே ஸ்பஷ்டமாகப் பணித்திருப்பது காணலாமே. அவருடைய சிறு ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்ய ரத்நாவலி யென்பது பதின்மூன்றாவது ரஹஸ்யம். இது முப் பது வார்த்தைகள் கொண்டது. இதில் நான்காவது வார்த்தை—“ ஸர்வ ஸ்வாமிந்யாய் ஸர் வேச்வரனுக்கு ஸேஷமாய் ஸஹதர்ம சாரிணியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத் ஸல்யாதிஸயத்தாலும், அத்தலையில் வால்லஹாதிஸயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்.” என்பது. இதற்கடுத்த ரஹஸ்யம் ரஹஸ்ய ரத்நாவலி ஹ்ருதயமென்பது. அது ரத்நாவலி வார்த்தைகளுக்கு அடையே விவரணம் காட்டுவது. அதையுங் கண்டு தெளிவது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸாரமான வார்த்தையால் தலைக்கட்டுகிறோம். புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்தில் கூடியிருக்க முடியாது. பிராட்டிதானே முக்திஸாம்ராஜ்ய மளிக்க வல்ல வளா யிருந்தால் அநாயாஸமாகத் தானே கொடுத்து வாழ்விக்க என்ன தடை; டிண்டயர னான எம்பெருமான் பக்கலிலே இவள் மன்றடுவது எதற்காக? ஐாடிஸியன்று ஸூர்ய ப்ரஹ்ணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு ப்ராயாநதீமா? உவராபப்யுபக்தமான உபவாஸத்திற்கு ப்ராயாநதீமா? என்று ஒருவர் யஜுஷஜெஹம் கேட்க, த்வாடிஸியாகையாலே பாரணைக்குத் தான் ப்ராஸஜ்யமென்று எங்கள் பிதாமஹர் பிரபல விசாரஞ் செய்து ஸஞ்சிகை யெழுதி வைத்திருக்கிறார் என்று சொல்லுவர் ஒரு பெரிய மேதாவி. த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவ தெப்படி யென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ! புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும் நியமேந வ்யயிகரணயஜங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் கூடுவ தெங்ஙனே? என்று இந்த மிகச் சிறு விஷயத்தையும் ஆராயகில் லாது வாடி விவாடிங்களை வளர்த்துகின்றார்களென்றால் இதனிலும் மிக்க வியப்பு வையகத்தி லுண்டோ? அவிசாரித ரமணீயங்களான ஐர்வாடிங்கள் நீங்கத் திருவருள் வேண்டியதே. அந்தத் திருவருளின் ப்ரஜ்ஜாவத்தினால் தலைக்கட்டியது ஸவஜுஷஜெஹம் ||

— ДЪ БИМОТЪ —

மாலைக் குறிப்பு இட்டவர்கள் திருவருள் மாலையிலே நிகமனஞ் செய்கையாலே இவர்கள் பெற்ற திருவருளைச் சிறிது விளம்ப விரும்புகிறோம். நம்முடைய இந்நூல் முகமாக இவர்கள் இத்தகைய விசேஷார்த்த நிதிகளைப் பெற்றதுவே சிறந்த திருவருளாகும். “அாதகஸ்தி உதாராநு வய:கணாநு யாஅதெ ஜயயாந் விவாஸயா | ஸௌவி வராயதி விஸுலம் ஹவா” என்றான் பண்டிதராஜன். திருப்பாவை ஸடிஸ்ஸை நிர்வஹிக்கப்புறப்பட்டவர்கள் ஏழேழு நிமேஷங்களுக்கு விஷயம் விரும்பினார்கள். எத்தனைகால மெடுத்துளவ்வளவு அநுபவித்தாலும் கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமான இந்த மஹாநிதி உலகுக்கெல்லாம் கிடைத்ததானது உண்மையில் மிகச் சிறந்த திருவருளே. ... (30)

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது முற்றிற்று

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

என்பெருமான் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.